

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτευούσῃ χρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις ' 60
Έν τῇ ξένῃ, φραγ. χρ. 15
Έξάμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληθρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογιζέται συνδρομητικῶς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁν παύσομαι τὰς λήριτας τὰς Μοῦσας συγκαταμνηνός, ἠδίοσαν συνίγρια.» Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. στ. 673—5

ΔΩΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Βοσποριδὸς ἐντὸς τοῦ ἀρχομένου Ἐβδόμου αὐτῆς ἔτους ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΩΣ ΔΩΡΟΝ

εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοὺς ἔχοντας ἐν τάξει τοὺς πρὸς αὐτὴν λογαριασμοὺς τῶν ΕΞΟΧΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ἔργον οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, πρῶτον διαπρεπεῖς μυθιστοριογραφικὸν καλῶν, ὅπερ προσεχῶς ἐκδίδει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἴτε εἰς ὁλόκληρον τεῦχος, εἴτε κατὰ φυλλάδιον. Ἀρ' ἐτέρου τὸ ἔργον θά πωλῆται καὶ ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Βοσποριδὸς» εἰς πάντας τοὺς βουλομένους.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ τῆς «Βοσποριδὸς», οἱ ὀφείλοντες ἄχρις ὥρας τὰς συνδρομὰς αὐτῶν, ὅπως σπεύσωσι νὰ διακανονίσωσι τοὺς πρὸς αὐτὴν λογαριασμοὺς τῶν, ὅπως ἔχωσι δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἀνωθι ἀναγραφομένου δώρου. Ἄλλως τε λήγοντος προσεχῶς τοῦ ἔκτου αὐτῆς ἔτους, ἀνάγκη ἀπόλυτος ὅπως πάντες οἱ ἐκκρεμεῖς πρὸς αὐτὴν λ)μοὶ διακανονισθῶσι.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἐπανερχόμεθα, εἰάν, φιλιτατα ἀναγνώστρια, τὸ ἐπιτρέψετε, εἰς τὰ ἐν ταῖς ἑσσι προηγουμένοις ἡμῶν ἀρθροῖς ὑφ' ἡμῶν εἰς τὰς στήλας ταύτας μετενεχθέντα περὶ τῆς σχολικῆς ἀνατροφῆς τῆς κόρης ἐκ τῶν τοῦ κοινωνιολόγου γαλάτου μυθιστοριογράφου κ. Μαρσέλ Πρεβώ.

Ὁ κ. Μαρσέλ Πρεβώ ἀνομολογεῖ ὅτι ἐν ταῖς ὑπ' αὐτοῦ προτεινομένης σπουδαίαις μεταρρυθμίσεσι τῆς θηλείας σχολικῆς παιδείσεως δὲν ἀξιοῖ ὅτι παρέχει τὸν ιδεώδη τῆς σχολικῆς τύπου, προσθέτων ὅτι ὡς μόνον ιδεώδη τύπον γυναικείας μορφώσεως θεωρεῖ τὴν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ὑπὸ τῶν ἀκαιρῶν φροντίδων φιλοστόργου μητρὸς συντελουμένην.

Τὴν γνώμην ταύτην, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἄλλως τε πρὸ τοῦ κ. Μ. Πρεβώ διατυπωθεῖσαν, πόρρω ἀπέχονον τοῦ ν' ἀμνησθηθῶμεν, ὡς ἐκπροσωποῦσαν ἀληθινὰν ὑψίστης σημασίας. Διότι, ὡς λέγει ὁ περιφανὴς συγγραφεὺς, ἡ κόρη, προσριζομένη διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον, ἐν ᾧ ἐκκληρώθη νὰ ἐξωραίσῃ καὶ μυρῶσῃ διὰ τῶν ἡδυτάτων τῆς ψυχῆς τῆς ἀποπνοῶν καὶ τῆς εὐγενεῖς γυναικείας χάριτος τὴν περὶ αὐτὴν ἀτμόσφαιραν, δέον διὰ τῆς ἀνατροφῆς νὰ προπαρασκευασθῇ εἰδικῶς διὰ τὸ καθήκον καὶ τὸν προορισμὸν τῆς ἐντὸς οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σχολὴ μετ' ἄλλην τὴν οἰκογενειακὴν διάχρωσιν, ἣν διὰ τῶν προτεινομένων τούτων μεταρρυθμίσεων δυνατὸν νὰ λάβῃ, οὐχ ἦντον τηροῦσα πάντοτε κατ' ἀνάγκην τὸν κοινωνικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, ἀδύνατον ν' ἀποτελέσῃ αὐτὸ τοῦτο οἰκογένειαν, ἐπομένως ἡ μόνη ιδεώδης τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαίδευσως μορφή εἶναι ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ὑπὸ τῆς μητρὸς παρεχομένη.

Ἄλλ' ἂν ἡ μητρικὴ ἀνατροφή εἶναι ἡ ιδεώδης, δὲν εἶναι ὅμως τοιαύτη ἡ διδομένη ὑπὸ πά-

σης μητρὸς. Τοῦτο δὲ εἶναι ἐν τῇ πραγματικῇ τοῦ κ. Μ. Πρεβώ τὸ ἐξέμενον ἐξάρσεως σημεῖον.

Ἐὰν ἦναι ἀνάγκη ἡ κόρη ν' ἀνατρέφεται ὑπὸ τῆς μητρὸς προαλειφομένη εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς βιωτικὸν ἀγῶνα, ὅστις εἶναι αἱ παντοῖαι φάσεις τῆς μητρικῆς ὑποστάσεως, — διότι πᾶσα κορμίστις δὲν εἶναι ἡ μήτηρ ἐν ἐξελίξει, ἔχουσα ὑποτύφοντα ἐνέχυρῃ καὶ ἐν πάσῃ στιγμῇ παντοτρόπως ἐκδηλούμενα τὰ μητρικὰ ἐνστικτα, — ἀλλ' οὐχ ἦντον ἀνάγκη, ὅπως καὶ ἡ μήτηρ εὐρίσκηται ἠθικῶς εἰς θέσιν, ὅπως ἀναλάβῃ ἑλοσχερῶς ἡ ἴδια τὴν φρικτὴν εὐθύνην τῆς διὰ τὸν βίον καὶ τὸν ἰδιόχροντα τοῦτον ἐν αὐτῷ κλήρῳ προπαρασκευῆς τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Μήτηρ ἀνατρέφουσα μητέρα, δέον νὰ ἔχῃ ἀνεξάντλητον ἐν ἑαυτῇ τὸν θησαυρὸν τῆς μητρικῆς ἐγκυκλοπαιδείας, εἴνα κατορθώσῃ ν' ἀποτελέσῃ ὅσον οἶόν τε πληρῆς τὸ ἀπὸ τῶν ἀβρῶν βραχὺ καὶ δεξιῶν τῆς χειρῶν ἀναμενόμενον ἠθικὸν ἀριστοτέχνημα. Ἄλλα πρὸς ἀπόκτισιν τῆς ἀπαιτουμένης παρὰ τῇ μητρὶ πλήρους ταύτης μητρικῆς ἐγκυκλοπαιδείας δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀστείρευτος καὶ ὑπερκεχειλιζούσα μητρικὴ στοργή, ἣτις δέον πάντοτε νὰ πληροῖ τὴν καρδίαν τῆς ὑπερόχου ταύτης παιδαγωγῶς, περιβάλλουσα διὰ τοῦ ἡδέος καὶ ἐνεργητικοῦ θάλπου τῆς τοῦ νεαρῶν καὶ τηλύγετον βλάστημα, ὡσὶ διὰ ζωηρῶτατον ἡλιζκῶν ἀκτίνων. Ἀπαιτεῖται προσέτι καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴ ἀνάπτυξις ὅσον οἶόν τε τελεία, εἴνα δύναται νὰ πληροῖ τὴν εἰς τὰς φροντίδας αὐτῆς ἀναθεμισμένην νεαρῶν δίδουσαν διὰ τῶν ἀναγκαίων γνώσεων καὶ ἐξεργεῖν, παρακεντοῦσα διαρκῶς ἐν αὐτῇ τὴν πρὸς τὸ εἰδέναι, ἦτα τὸ νοερῶς ζῆν, φυσικὴν τάσιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος καὶ τὴν πρὸς τοῦτο ψυχικὴν αὐτενεργεῖαν. Ἀπαιτεῖται δὲ καὶ παιδαγωγικὴ μόρφωσις οὐχ ἡ τυχοῦσα πρὸς πλήρωσιν πάντων τῶν βραχῶν, οὐς ἀπαιτεῖ ἡ τελεία καὶ ἡ ἀρμονικὴ ἀνάπτυξις τοῦ τριπλοῦ ἀνθρώπου, σωματικοῦ, πνευματικοῦ, ἠθικοῦ.

Ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἀκριβὴς καὶ ὅσον οἶόν τε ἐπιστημονικώτερα γνώσις τῶν οἰκιακῶν ἔργων

καὶ ἐν γένει τῶν καθηκόντων τῆς ἐν τῷ οἴκῳ γυναικῆς, ἀνεῦ τῆς ὁποίας ἀδύνατον ἡ γυνὴ νὰ δημιουργήσῃ οὕτε τὴν τῆς οἰκογενείας τῆς, ἀλλ' οὕτε τὴν ἰδίαν αὐτῆς εὐδαιμονίαν. Ἀπαιτεῖται δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ ἡ λεπτὴ αἰσθητικὴ ἀνάπτυξις καὶ καλλιτεχνικὴ μόρφωσις τῆς γυναικῆς, ἣς ἀνεῦ ἀδύνατον νὰ ἡσθη, εἴτι ἀναμένει παρ' αὐτῆς ἡ φύσις καὶ ἡ κοινωνία.

Ἀνάγκη τέλος, εἴνα ἐκ τοῦ βίου αὐτῆς ἀτόμου ἀπορρῆ ἡ χάρις ἡ ραδιὴ καὶ γλυκεῖα ἡ ἀβροτάτη καὶ πολυτιμωτάτη τῶν ιδιοτήτων τῆς ιδεώδους γυναικῆς, οἶονε περιβάλλουσα αὐτὴν διὰ τοῦ μάγου ὅσον καὶ ἀγνοῦ πέπλου μυθικῆς θεᾶς, ἡ χάρις ἡ διαχομένη ὑπ' αὐτῆς πανταχοῦ καὶ πάντοτε καὶ ἐν τῷ ἦθει καὶ ἐν τῇ συνδιαλέξει καὶ ἐν τῇ διακοσμήσει τοῦ οἴκου τῆς καὶ οἶονε διασκορπιζούσα περὶ αὐτὴν ἀνὰ πᾶν βῆμα τῆς τὰ περικαλλέστερα τῶν ἀνθρώπων. Μόνον τοιαύτη μήτηρ δύναται νὰ δώσῃ τὴν κατὰ τὸν κ. Μαρσέλ Πρεβώ ιδεώδη ἀνατροφήν διὰ τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος, ἐκπροσωποῦσα καθ' ἑαυτὴν τὸ ἐπιβλητικὸν κάλλος τῆς γυναικείας ἀρετῆς καὶ τελειότητος καὶ δυναμένη ἐμπράκτως νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸ μικρὸν τῆς βλαύμα τὸν ὑπέροχον καὶ ἰδανικὸν τοῦτον τύπον.

Καὶ ἡ κατακλείς τοῦ μικροῦ τούτου καὶ ἐν στενωπῶν χρόνῳ γραφομένου ἀρθριδίου εἶναι ἡ ἐνθέρμος εὐχή, ὅπως ταχέως ἐπέλθῃ ἡ παρήγορος καὶ εὐλογητὴ στιγμή, καθ' ἣν, σὺν τῷ χρόνῳ, προαγομένης ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐν γένει, ἰδιαζόντως δὲ ἐπὶ τὸ παιδαγωγικώτερον, τῆς γυναικείας ἐκπαίδευσως, ὡς πλεονάσῃ ἀνὰ τὰς κοινωνικάς ἡμῶν φάλαγγας τὸ ἄχρις ὥρας μὲν σπανιώτατον, ἀείποτε δὲ ἀνεκτίμητον χρῆμα τῶν τελείως μεμορφωμένων ἐλληνίδων μητέρων.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΜΙΚΡΟΥΔΑ

Ευαγγελία Ν. Φωκιανού

Όσα σου έδωσανε φιλιά
'στά κρινομάγουλά σου,
τόσα ν' άνθίζουν άμορφη
τά χρόνια τά γλυκά σου·
νά γείνης μιá Νεράϊδα,
πού δέν έστάθη άκόμα,
μέ τά μαλλάκια σου χυτά
'στό τορνευτό σου σώμα.

'Στά δλόγλυκα ματάκια σου
νά λάμπουν χιλία άστέρια,
νά μαγνιτίζουν γύρω τους
χιονάτα περιστέρια·
κι' άν θέλεις πάλι κάποτε
νά κλόψης μέ γινάτια,
νά γίνεται ροδόσταμα
τό δάκρυ σου 'στά μάτια.

Κάθε σου λόθος 'στην ψυχή
ν' άνθίζη 'σάν τά κρίνα
και νά σκορπῆ 'ς όποιον πονεί
παρηγοριάς άκτίνα,
και 'στην καρδιά σου τήν άγνή
Παράδεισο νά κλείσης,
νά πῶ πῶς ήσουν άγγελος
κι' ήρθες 'στη γή νά ζήσης.

Στιλ. Σπεράντσας.

Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Ό διά σταυρού θάνατος ήτο άγνωστος εϊς τόν
'Ιουδαϊκόν νόμον. Ούτος, μόνον τόν δι' άγχόνης
θάνατον επέβαλλε διά τά μεγάλα έγκλήματα.
Ό 'Ιουδατος δέν σταυρώνει, λιθοβολεί.

Εϊς τής επαιχίας του Ρωμαϊκού κράτους, τόν
σταυρόν επέβαλλον οι ήγεμόνες. Εϊς τήν Συρίαν
και 'Ιουδαίον έσταυρώνοντο κατά χιλιάδας. Ό
σταυρός τούς έπτόει· περιμιμωδώς ήθεωρετο τό
έμβλημα του μαρτυρίου και τής άτιμώσεως. Ό
σταυρούμενος εζή βασιανζόμενος μέν ήμέραν και
ένιοτε δύο, ήτο γυμνός, προσδεδεμένος ή καθη-
λωμένος από τά τέσσαρα μέλη εϊς τόν σταυρόν,

—δύο κορυφούς δένδρων διασταυρωμένους. Όλό-
κληρον τό σώμα, σφοδρῶς τεταμένον, έκρέματο
από τās χειρας, τών όποιών αι πληγαί εσχίζοντο
και έμεγεθύνοντο υπό τό βάρος. Τό αίμα έρρεεν
όλίγον κατ' όλίγον εκ τών τύπων τών ήλων. 'Α-
κίνητος, πυρέσων και διψών, ό έσταυρωμένος
συνησθάνετο ότι άπέθνηκεν. 'Ενιοτε τόν άπε-
τελειώνον και ό δήμιος του έκοπτε τās κνήμας.
'Ό όχλος έμπαίζων παρίστατο εϊς τήν άγωνίαν
του. 'Η θηριωδία του ανθρώπου ουδέν φοβιέρω-
τερον έφκντάσθη, βραδείαν άγωνίαν και άτί-
μωσιν . . .

Οί 'Ιουδαίον εζήτησαν από τόν Πιλάτον τόν
διά σταυρού θάνατον διά τόν 'Ιησούν. «'Αρον,
άρον, σταύρωσον αυτόν», (1) έκραζον ακκι κατί-
σχυον αι φωναι αύτων και τών άρχιερίων». (2)
'Η γραφή έπληρώτο . . .

Και οι στρατιώται, εζέδυσαν αυτόν τήν γλα-
μύδα και ενέδυσαν αυτόν τά μάτια αυτού». (3)

Ό κατάδικος κατήλθε τήν κλίμακα του πραι-
τωριου και κατά τή συνήθειαν ήρε τόν σταυρόν.

— Δύο κκοούργον εβάδιζον μετ' αυτού ένα ύ-
ποστῶπι τήν αυτην ποιήν.

'Η συνοδεία ήρχιτε νά πορεύηται. Στρατιώται
όπλισμένοι μέ λόγγης υπό τās διαταγās ενός
κεντηρίωνος, συνώδειον τούς καταδικούς.

'Η οδός, ήτις έφερεν εϊς τόν Γολγοθάν εϊνε περί-
που εκεϊνο, ήν οι χριστιανοί τής 'Ιερουσαλήμ ά-
ποκαλοῦσι σήμεραν όδόν του μαρτυριου· διέρχεται
όλην τήν κατωτέρα πόλιν ή 'Ακραν, τήν χαμη-
λήν οδόν, ήν ό 'Ιωσηπος καλεϊ κοιλάδα του Τυ-
ροπαλου, και ύψουται άνηφορικῶς μέχρι τής πύ-
λης 'Εβραϊμ.

Ό 'Ιησούς μετά τινα βήματα υπέκυψεν υπό
τό βάρος. 'Εν τῷ πλήθει, τό όποτον ελεγε προστρέ-
ξει επί τῇ διαβάσει τών καταδικών, διεκρίνε τήν
μητέρα του. Μεταξύ μητρός και υιού όποτον
βλέμμα άντηλλάγη ! . . .

«Και άγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα
Κυρηνάιον έρχόμενον άπ' άγρού, τόν πατέρα 'Α-
λεξάνδρου και Ρούφου, ένα άρη τόν σταυρόν αυ-
τού». (4) Βεβαίως, ό Κύριος ήμῶν, ήτο εζην-

(1) Μάρκ. 19. 15. (2) Λουκ. 23. 24 (3) Μκ: 8. 26, 31.
(4) 'Ιωάν. 9. 11 8.

τλημένος εκ τής μαστιγώσεως και έπιποθήμει καθ'
οδόν. Ό σταυρός, δν εβάστασε Σίμων ό Κυρηνάιος,
έωσσε και αυτόν και τήν οικογένειάν του 'Εγεινε
μετά τής γυναικός του και τών δύο υιών του, μα-
θητής πιστός και σεβαστός.

α 'Ηκολούθει δε αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ,
και γυναικῶν, αι και εκόπτοντο και εθρήνου
αὐτόν· στραφεϊς δε πρὸς αὐτῶς ὁ 'Ιησοῦς εϊπε: αθυ-
γατέρες 'Ιερουσαλήμ, μή κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλην
ἐπ' ἐαυτῶς κλαίετε και ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν...» (2)

Ό Γολγοθάς . . .

Οί τρεις σταυροί εστηλώθησαν. Πριν σταυρώ-
σασιν τούς καταδικούς, τῶς έδωκαν τό μεθυστι-
κόν ποτόν, τό παυσάδωνον, όπερ έδιδον εϊς τούς
μέλλοντας ν' αποθάνωσιν: οϊνον άρωματισμέ-
νον, μεμιγμένον μέ θυμαίωμα και σμόλιαν, γεύ-
σεως οξείας και πικράς. Ό 'Ιησούς έπλησίασε
τά χείλη του πρὸς τό ποτόν, ως ένα ευχαριστήση
τους προσφέροντας αυτό, αλλά δέν ήθέλησε
νά πῆ.

Περὶ τήν μεσημέριαν, τήν έκτην ὥραν, ὁ 'Ιη-
σοῦς έσταυρώθη. Και μετ' αυτού έσταύρωσαν
τούς δύο ληστές «έντευθεν και έντευθεν.» (1)
«Ό δέ 'Ιησους έλεγε: απάτερ άφες αὐτοῖς ου γάρ
οἴδασιν τί ποιοῦσι.» (2)

Μετά τήν σταύρωσιν τών καταδικών, οι εκτελε-
σται προσήμαζον επί του σταυρού, άνωθεν τής
κεφαλῆς του έσταυρωμένου, κατά τήν ρωμαϊκήν
συνήθειαν, πινακίδα, ύποδεικνύουσαν τό έγκλη-
μα. 'Η πινακίς του 'Ιησού έφερε τās άπλῆς ταύ-
τας λέξεις :

'Ιησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν 'Ιου-
δαίων, γεγραμμένος εϊς τρεις γλώσσας: έβραϊ-
κήν, έθνηκήν γλώσσαν, ελληνικήν, παγκόσμιόν
τάς γλώσσας, και ρωμαϊκήν, τήν έπίσημον γλώσ-
σαν του κράτους. Πῶς τις ήδύνατο ν' αναγνώσῃ τό
δρεμα και τό έγκλημα του 'Ιησού. Εϊρωνικῶς ό
Πιλάτος άνεμύριζε τόν 'Ιησοῦν βασιλέα τών 'Ιου-
δαίων, εκτελών εῦτω, χωρὶς νά θέλη, ουτε νά τό
γνωρίξῃ, τās μυστηριώδεις βουλῆς του 'Υψιστου.
Βασιλεὺς τῶν 'Ιουδαίων, ὁ 'Ιησοῦς, ήτο τῷ ὄντι,
όχι όπως τό ένείε ό Πλάτων, αλλά διά του σταυ-
ρού τούτου, εφ' οὔ άπέθνηκε και διά του αίμα-
τός του, όπερ έφερεν εκ τών διατηρήτων μελῶν του.

Οί αληθεϊς 'Ιουδαίον, οι αληθεϊς υιοί του 'Α-
βραάμ, τόν άνεγνώρισαν έκτοτε, εϊς άπαντα τόν
κόσμον, ως σωτήρα και Κύριον των και διά του
μαρτυριου του κατέκτησε τήν βασιλείαν.

(1). Λουκ. 23. 34. (2). Μάρκ. 15. 21. (3). Λουκ.
23. 27.

Σ. Σαοβατζεβάνης

Χάιλη 1 'Απριλίου 1903.

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

(Συνέχεια)

'Εστεινωχρήθην όλιγον διά τήν γυμνότητα τής
ομορφου μου, ήτις άπεκάλυφεν εϊς τας άνδρικούς
όφθαλμούς, ότι ει Πολυζένη και θνήσκουσα πολ-
λήν πρόνοιαν εϊχεν εὐσχήμως πεσειν, κρύπτουσα ά-
κρύπτειν ὄμματ' άρσένων χρωών.»

Πράγματι ό άρχηγός μας εϊχε προβλέψει τήν
περίπτωσιν τής γυμνότητος, και λιαν πρωι εϊχεν
εκπέμψει άνθρωπον εϊς τήν άγρονομίαν του κυριου
Μητάκου μέ έπιστολήν εζηγουσσαν ὡδέ πως τό
παράξενον συμβάν. Τῷ έγραψεν ότι ή δεσποινίς θυ-
γάτηρ του εζελθεῦσα τής οικίας εν ὤρᾳ ύπνοβα-
σίας, περιέπεσεν εὐτυχῶς εϊς χείρας άσφαλις ήτοι,
εὔρεθεσα εϊς ὄμιλον κυριών εκδραμουσῶν χάριν
διασκεδάσεως εϊς τό χωριον Χ... Έτυχε περιβάλ-
ψων και προστάτας, διελοῦσα τήν νύκτα μετ'
αὐτῶν. Και εζήτει ένδύματα όπως έπιστρέψῃ οί-
καδι.

Τά ένδύματα δέν εβράδυναν, έννοεῖται, νά
φθάσουν, μέ τήν διαφοράν ότι αυτά έκομίζοντο
υπό του ίδιου πατρός τής Λούλας, όστις έσπευδεν
εκτός εαυτου, νά πληροφορηθῇ τί εγεινεν ή θυ-
γάτηρ του.

Μήπως; ό άγαθός άνήρ, έπίστευσεν εϊς άπα-
γωγήν;

Ότε ό κύριος Μητάκος ένεφανίσθη, τόν ύπεδέ-
χθημεν ὄλοι και ὄλοι ὄμοῦ, και μιᾷ φωνῇ τῷ ά-
φηγήθημεν τὰ συμβάντα τής νυκτός, και τό ή-
ρωϊκόν ήμῶν κατόρθωμα, δι' οὔ εἰσῆθη τὰ χωριον
και ή Λούλα συνάμα. 'Αδύνατον νά περιγραφῇ ή
άελεπισία του καλοῦ ανθρώπου, όστις μᾶς ήτένω-

ζεν εκπληκτος μή τολμών να μάς ευχαριστήση
άκ βρη πρίν μάη τὰ διατρέξαντα.

Έγνώριζεν ότι ή κόρη του ήτο ύπνοβάτις, πλην
άπό πολλού έφρόνει, άπότουτήν άπέσυρε τής Σχο-
λής και άνέπνευσε τόν άέρα τής έξωχής, ότι είχε
θεραπευθή. Έν άνθος όποιον ή Λούλα, άμέσως εί-
χεναίσθανθή τήν έπιρροήν του κλίματος τής πυ-
κνώς συνικισμένης πόλεως, άφού είχαν άναπτυ-
χθή εις τόν έλεύθερον και καθαρόν άέρα τών άγρών
όπου ηύξήθη ώς τοιοούτο άνθος και αύτή.

Μία συντρόφος μας έφερον εις τήν Νεράϊδα τὰ
όπό του πατρός τής κομισθέντα ένδύματα, και
τήν έβόηθη να ένδυθη. Η νεάς μεταξυ τώσαν
εὐθύμων, ώς σπίνων δεσποινίδων, ταχέως είχαν
επανεύρει τήν φαϊρότητα τής και έμειδία και έ-
λάλει μεθ' ήμῶν ώς άπήτει ή ηλικία τής, όταν
εὐρίσκη έπίσης άκάκουσ συντρόφους. Ότε τή εί-
πομεν ότι ο κύριος Μπατάκος ήτο έξω, έφάνη συγ-
κεχυμένη και χαρσποιά συναμά.—Υ έ είπῃ
όρα γι' ο πατήρ μου να μ' εύρη μακράν τής οί-
κίας μας; είπεν.

— Ό, τι είπομεν και ήμεις, ότι πρέπει να θε-
ραπειούητε τής άσθενείας σας όσον τάχιστα.

— Ω, και, και! έρώνησεν ή Λούλα, θα θερα-
πειούω. Άθλια και έπικίνδυνος είνε ή άσθενεία μου.
Έν ριπή οφθαλμού ήτο έτοιμη. Ητο πάντως ή
εύχαρις και θελκτική Νεράϊδα τής νυκτός. Τὰ ρό-
δα έπκνηλθον έπί του προσώπου τής, άλλ' έδειλία
να έμφανισθή ένώπιον τών σωτήρων τής· ο κύριος
Μπατάκος γνωρίζων ήδη τὰ πάντα εισήλθε.

— Τίτοιαι λοιπόν παιχνίδια μάς φκίανεις, κερά
Λούλα; έρώνησε, πλην λατρεύων τήν κόρην του,
ήν εθεώρει σέμνωμα και καυχχητά του έδάκρυεν
άναμνησθείς άπό ποίου κινδύνου εσωθή.

Η Λούλα έτυλλήθη εις τόν τράχηλον του πα-
τρός τής, ουνιστώσα αύτῃ ήμάς ώς τὰς καλλι-
τέρας φίλας τής. Τῷ έδηγήθη όποιών περιποιήσεων
έτυχε, και ο ούτως εύγνωμονών δέν έπρόφθικε να
μάς θλιβῃ τὰς χείρας συγκεκμημένους μέχρι δα-
κρύων.

Προσεπαθούμεν να πείσωμεν τήν Λούλαν να εξ-
έλθῃ. Ησχύνητο να άνεύση τουσ συντρόφους μας
και τουσ ανθρώπους του χωριου, ει και έντελώς ή-
γνίει όποιον διεδραμάτιζε ρόλον έπί τεσσαράκοντα
υέρας. Φίσει δειλή και αιδήτων, έθελώ ει σχε-

δόν έγκλημα τὰς εκτός τής πατρικής οίκίας άσυ-
νευθήτους νυκτερινάς περιπλανήσεις τής. Ο κύριος
Μπατάκος μάς είχαν έγκαταλείψει, τόν ήκολούθησα
δὲ και έγώ άφήσασα εις τὰς συντρόφους μου τήν
φροντίδα να πείσωσι τήν Νεράϊδα όπως έμφανισθή
πρό τών κυριών. Είδον τόν πατέρα τής έμφροντιν
να πλησιάζῃ αύθις τουσ συντρόφους μας και να
διαπιυθάνηται τὰ καθέκαστα. Άφού και δια τρί-
την και τετάρτην φοράν ήκουσε τήν παράδοξον
διήγησιν, όπου έδρασεν ή άθήκη και άγνή του κόρη,
έπληξε τὸ μέτωπον εν τελείῃ άποθαρούσει.—Υ
θα είπῃ ή μητέρα τής; είπε με άποκαρδίωσιν. Εί-
δες δουλες που σου σκαρώνουν αυτὰ τὰ κορίτσια;
Κατόπιν αύτῃς τής ύποθέσεως βγάλε να ύπανδρεύ-
σης τὸ κορίτσι σου· ο ένας θα πῃ πῶς έχῃ ζω-
τικό, ο άλλος άλλια, και ολοι θα συμφωνήσουν ν'
άμκαυρώσουν τήν τιμήν του. Άχ, αν θα λυπηθῃ,
θα λυπηθῃ ή γυναίκα μου, που φοβάται τόσο
τῃς κακόγλωσσας του κόσμου. Άλλά μου!

Αι Ιερεμιάδες του δυστυχούς κυριου Μπατάκου
διεκόπησαν υπό τής έμφανίσεως τών δεσποινίδων,
αφτινες περιστοιχουν τήν άβράν Λούλαν, χαμαί
νεύουσαν και έρυθριώσαν υπό τὸ βλέμμα τών άν-
δρων. Ένόμιζον ότι έβλεπον τήν Ήριγένειαν εν
Αυλίδι προσαγομένην υπό χοροῦ παρθένων δια τήν
θυσίαν· τόσο ήτο ώραία, λευκή και άγνή και τοι-
αύτης σεμνότητος, πορφύρα εκάλυπτε τὰς λευκάς
παιρείας τής.

Η Λούλα έρυθριώσα ώς να διέπραξε μέγα τι
σφάλμα, προύχωρει χαμαί νεύουσα, άλλ' ότε τὸ
βλέμμα τής ύψώθη προς τόν Γκουίδο έγένετο κα-
ταπρόρρυς και ή ταραχή τής ηύξήθη. Ο Γκουίδο
τήν ήτένιζε με μειδίαιμα τρυφερόν, και στραφείς
προς τόν εξαίρετον κύριον Μπατάκου:

— Μά τήν πιστιν μου! τῷ είπε χαμηλοφώ-
νωσ, δέν πρέπει ν' άπολοφύρεθε. Έχετε ένα θε-
σαυρόν, άλλῃ Νεράϊδα κατὰ τὸ κάλλος και ο ό-
ποιος δέν είνε ποτε να εύρίσκη ή θαυμαστάς. Μη
άπελπίζεθε. Είλαθε ο εύτυχέστερος τών πατέρων
και δέν θ' άργήσητε να ξεκαμψτε ένα τοιοῦτον έμ-
πόρευμα.

Εύγνώμων ο έξικριτος άνθρωπος μάς προσεκά-
λεσε να διέλθωμεν τήν ήμέραν εις τὸ ύποστατι-
κόν του. Άπλήθωμεν όθεν ολοι ομοῦ. Προσεβήκαμε

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

—ΘΑΟΣ—

— Είς τὰς τρεις λοιπόν μετὰ μεσημέραν σε πε-
ριμένω εις τὸ φωτογραφείον, προσέβακεν ο Φίλιπ-
πος, και μὲι έτενε τήν χείρά του.

— Θα έλθω εξαπάντος, άπήνησα και άπεχω-
ρίσθημεν.

Έπετάχυνα δὲ τὸ βήμα κατευθυνόμενος προς
τήν οικίαν μου, διότι ή μεσημέρια είχε σημάνει πρό
πολλού και ή Κυριακή τής τυροργίου είνε εκ τών
όλιγών του έτους ήμερών, καὶ' άς έπ' ουδενι
λόγῃ πρέπει ν' άπουσιάζῃ τις τής οικογενειακής
τραπέζης. Η τελευταία αύτη κυριακή τών άπό-
κρεων συγκεντροί πάντοτε όλα τὰ μέλη τής οικο-
γενείας εν τῇ αύτῇ τραπέζῃ και έπί τῇ προσεγ-
γίσει τής μεγάλης τεσσαρακοτῆς καταναλίσκου-
ται άφ' ενός αβρονώτερον τῃ έναπολειφθέντα βρώ-
ματι, άμείβονται δὲ άφ' έτέρου, ώς γνωστόν, αι
έγκαρδιώτεροι εδχαί. Τοιαῦται άλλως τε άθώκι
πατροπαράδοτοι και συν τῷ χρόνῳ καθιερωθεσαι
συνήθειαι, κληθν είνε και παρ' ήμῶν τών νεωτέρων
πιστώσ να τηρῶνται, ιδίως μάάλιστα όταν εν τῇ
οικογενείῃ συγκατεριθμῶνται πρωτότως και
μέλη σισάσά, άνήκοντα εις τήν παρελθούσαν γε-
νεάν. Τήν ήμέραν εκείνην είχαν έπίτηδες κατέθει
προς συνάντησιν του Φίλιππου, ένα συνεννοηθέντες
όρίσωμεν τήν ώραν τής εις τήν πλατείαν τών
μνημάτων εκδρομῆς, τήν μόναν ταύτην πλατείαν
μας, ένθα κατὰ τὰς άπόκρεωσ τελείται άνέκαθεν ή
παρέλασις τών μετμηφισμένων. Συγκεντροῦται έ-
κει κόσμος πολὺς κατὰ τὰς ήμέρας αυτὰς. Διότι
αν και όμολογουμένως, ή προσωποδοφορία ύπολεί-
πεται παρ' ήμῶν πολὺ ώς προς τόν πλοῦτον, τόν
όγκον και τήν λοιπήν έπίδειξιν, πράγματα, άτινα
άπαντῃ τις εν τούτς μεγάλους και προηγμένους κέν-
τροις, οὐδὼλος όμως στερείται κάλλους και ένδι-
αφέροντος. Τυραντίον μάάλιστα. Υπό τινας έπό-
ψεις θεωρούμενη είνε τόσοσ σκόπημος και λελογι-
σμένη, ώστε θα ήχησῃ τις και ένταῦθα όπως
έπί τόσοσ άλλων ήθῶν και έθίμων να μη έπηρε-
άση ή ξενομανία και ή άστοπος μίμησις τών άλ-
λαχού γιγνομένων. Τὰ σμνά και ιστορικά εκείνα
ένδύματα, άτινα εκαστος τών μετμηφισμένων ά-
μιλλάται να φέρῃ όσον οἶόν τε κομφοπρεπώς και

μῖαν θίσιν εν τῇ άμάξῃ εις τήν φίλην μας Λούλαν,
διότι ολοι τήν είχομεν άκραίφως άγαπήσει και έ-
ξικηνήσαμεν ολοι με τήν αυτην μακαρίαν φαϊρό-
τητα. Η Λούλα είχαν εξημερωθῃ έντελώς μεθ'
ήμῶν μάς άπεκαλύπτεν ήδη τουσ θησαυρούς ευ-
τυχούς και ώριου χαρακτήρος. Μάς άφηγήθη τήν
ιστορίαν τής και πολλά ανέκδοτα του σχολείου.
Μάς περιέγραψε τήν ζωήν τής εις τὸ μέγα ύπο-
στατικόν του πατρός τής, ζώην Άμαδρουάδος ή
Άμαρυλλιδος μακράν τής κοιωνίας, ήν έπέθει ως
εκ τής έπιμελεμένης άνατροφῆς τής. Είχε φίλας
εκ τής σχολῆς, αφτινες ήρχοντο να διέλθωσ, τὸ
έβρος εις τουσ άγρους μετ' αυτῆς.

Τοιοῦτοτρόπως συνδιαλεγόμενοι έφθάσαμεν εις
τὸ πατρικόν της κτήμα, όπου εκαστοτάς και επέ-
καινα ανθρώπων εργάζοντο ως μύρμηκις εις παν-
τοειδεις έργασίαι. Οι άγροί ήσαν κατάρφτοι, αι
δὲ στάχεις εις τὰς παιγνιδεας τών ζεφύρων θω-
πέας κινούοντο και εκυμάτιζον, ως όμαλή και νή-
νεμος θάλασσα, ήν ρυτιδοί τής αυρας τὸ φύσημα.
Τὰ ποιμνια εβέλαζον εις πλοισίας και παχυτάτας
νομάς, αι άνδραρι εργάζοντο τὸ γάλα εις τυρόν και
βούτυρον, αι άμπελοι έπρωρθευον ζαρών οίνων και
άλλον μὲν γηράσκοντα εις τὰ ύπόγεια τής επαύ-
λειος άλλον δὲ εξαγόμενον εις τὸ εμπόριον. Ο μύλος
ήλιθε τόν στυον, αι άπέραντοι γαίαι παρήγον παν-
τοειδή προϊόντα, άπερ τῦζανον τὰ κεφάλια του
πλοισιου γαιοκτήμονος. Τὸ γόνιμον εκείνο έδαφος
διαβρεχόμενον υπό ποταμικου και πολλών ορεά-
των σπενάζόντων μεγαχολικώς υπό τήν εργασία,
ήν εξετίλουν ήπιου, παρήγον αφθόνους τουσ καρ-
πούς. Τὸ εμπόριον του βάμβακος, του έξιου του
κάπνου και τών καρπῶν, τών λαχανικῶν και γεω-
μήλων, τών σιτηρῶν, του άλευρου, του οίνου, του
βουτύρου και του τυρού και άλλων είχαν υπερπλου-
τίσει τόν κύριον Μπατάκου, αυτοπροσώπως έπα-
πεύοντα τὰς έργασίας διας και προλαμβάνοντα
πᾶταν κατάρφτοι. Δια τουτο ή έπικυλις του
προσεκτῆσατο μεγίστην φήμην και ύπόληψιν εις
τὴν άγοράν.

(Έκτεται συνέχεια)

καταλλήλως, αναμνήσκοντα τόσας ιεράς και
άληθμονήτους; του περλεθόντος σελίδα; και ανα-
δεικνύοντα όλην την καλλιτεχνικήν παράστασιν
του ανθρώπινου κάλλους, άποτελούσι, νομίζομεν,
εις την περίστασιν αυτήν, θέαμα πολύ προτιμώτε-
ρον τής έκτροπού και άσέμου εύρωπαϊκής; μακα-
ράτας. Μετά τοϋ Φιλίππου συνδεόμεθα παιδιέθεν
διά στενή; φίλιας. Τοιούτοι δ' άληθώς άδελφάν-
τινοι χαρακτήρες είνε άξιοι των ειδικρευτέρων
αίσθημάτων. Και τοιαύτα (τό καυχώμαι μέλι-
στα) με συνδέουσι μετ' αυτού από τής έποχής,
καθ' ήν έχετισθημεν έν τῷ σχολείῳ. Τήν γλυκύ-
τητα των τρόπων του και τό άδολον των διαθέ-
σεών του συνεπλήρου καταφρονῶ; ή ίλιάρότης του
προσώπου του και τό άμειπτον τής περιβολής.
Διότι ήτο ο Φίλιππος; ύπαδός; ένθεμος και πιστός
τηρητής; των άπαιτήσεων του σурμου. Κάτοχος
δ' εύτυχής κολοσιαίας περιουσίας, έδαπάνα ά-
φειδῶς προς θεράπειαν των άθῶων άλλως τε και
καλαισθητικῶν αυτού κλίσεων. Άπορίας δ' άξιον
πως κατόρθωνε; να συνδυάξη έν θαυμαστή άρμο-
νία δύο εζεις άντικρις αντιθέτους. Έλάτρευε κυ-
ριολεκτικῶς τήν φύσιν, ὡς ένθερος θιασιώτης των
έν ύπαιθρῳ διαχύσεων και εύωχιῶν. Άλλά και
πῶς νεωτερισμός, πᾶσα παραλλαγή ή ιδιοτροπία
του σурμου, έστο και ή άπλουσιότητα, άπέβαινε
δι' αυτόν άληθής; άσχολία και μέριμνα, εις ήν
κατηνάλισκεν ὡς άλοκλήρους. Ητο τοϋτο ή ά-
δυναμία του. Αὐτός ο φίλος; των έκδρομῶν, των
ταξιδιῶν, των λαχοποριῶν, ο πρόδρομος εις πῶσαν
καταπόνησιν, τό τέκνον του άνοικτοϋ άέρος, ε
έμ-
μανής κυνηγός; ο ορεσίβιος και έσκληραγωγημέ-
νος Φίλιππος; ο κοιμώμενος επί δύο σκιδιῶν, με-
τεβάλλετο εύχερέστατα έν τῷ ἄμα εις νέον τής
έποχής κομψευόμενον διαμφισθητόντα τό ρεκόρ
των νεωτερισμῶν, προς τοϋς άέρηνος περιεπλητάς
των βουλεβάπτων των μεγαλοπόλων. Ησχολείτο
ὡς έρασιτέχνης και εις τήν φωτογραφίαν, ήν τε-
λειῶς έκμαθῶν, παρήγεν έργα τεχνικῶς άμει-
πτα, πλείστα άντίτυπα των ὁποίων έκόσμευν τοϋ
φωτογραφείου του τήν αίθουσαν. Τό έργαστήριον
τοϋ φωτογραφείου του ήτο τό σύνθηές; μας έντευ-
κτήριον. Έχει εύρισκομεν αυτόν πάντοτε έν ά-
ξιοθαυμάστῳ ὕπομονῃ; έπιεξεργάζομενον τας εικό-
νας; του και ὄλας; άφωτισμένον εις τήν καλήν του

ένασχόλησιν. Δύο φωτογραφικά μηχαναί, πλαί-
σια φωτογραφίων καλλιτεχνικῶς τεθειμένων, λε-
κάναι διαφόρου μεγέθους, κύλινδροι, πιεστήρια,
ψήκτραι, χρωστήρες και μολυβδοκόδονα, πλάκες
άμαυραί χρησιμοποιηθείσαι ήδη, εικόνες ήμιτε-
λεῖς άνηρτημένοι δι' άγκίστρων, καθίσματα δια-
φόρων σχημάτων και τράπεζα μεγάλη έν τῷ μέσῳ,
εἰς; ή; κύπτουσα ή ὀλοξάνθος και συμπαθής του
Φιλίππου κεφαλή έκαρνε τήν τελευταίαν έπιδιόρ-
θωσιν φωτογραφικῆς; πλακός; άπετέλουν τό πε-
ριεχόμενον τοϋ έργαστηρίου του. Έκει συνερχόμε-
νοι κατὰ τὰς; ήμέρας; τής συνεχούς κακοκαιρίας
οί πλείστοι των άποτελούντων τον ὡραίον μας φι-
λικῶν κύκλον, συνεζητοῦμεν επί των ζητημάτων
τής ήμέρας; εφλυκαρούμεν σχολιάζοντες; τά των
άλλων; έπεκρίνομεν τὰ έργα του ή και τό πρό-
τυπα αυτών; έθροβούσαμεν, έκπαιζόμεν, έτραγα-
δοῦμεν, ένῶ ή συνεχῶς καταπίπτουσα βροχή; έ-
μκρτύρει διά τοϋ μονοτόνου ήχου της; ότι ήμεῖς;
ήμεθα φρονιμώτεροι σχετικῶς; από τοϋς; τολημρούς;
διαβάτας των πλημμυρισμένων ὄδων. Η έμφυτος
τοϋ Φιλίππου αγαθότης; τό ειλικρινές; και άνω-
πόκριτον τοϋ χαρακτήρος; του και ιδίως; ή προς
ήμας; άγνή και άπροσποίητος φίλια, έπέτρεπον
τάς; τοιαύτας; συχνάς; και θορυβώδεις; συναθροσεις;
Άπηρχόμεθα δι πάντες; εκείθεν κατηχηριστημέ-
νοι, κατενωσιασμένοι, και, τό κυριώτερον, άνευ
των μικρολόγων και ένίοτε άναπορεύκτων παρεξη-
γήσεων. Τής γενικῆς; φαιδρότητος; κορυφωμένης
και τοϋ θορύβου καθισταμένου ὄχληρῶ; διά τοϋς;
γείτονας; και τοϋς; περιοίκους; ήγειρετο ὕψηλός;
και εύθυενής; ο Φίλιππος; ὡς; Ὀλύμπιος; θεός; έν
τῷ μέσῳ; τοϋ πανθαλαμίου; εκείνου, και ὑπό τήν
πρόφκσιν να μας διηγηθῆ; έπισποδιόν τι τής τε-
λευταίας; έκδρομῆς; του, άπυθύνετο προς; ήμας;
διά τής; εζῆς; στερεοτύπου φράσεως.
—Και ήδη παρακαλῶ; ὡμάς; κύριοι, να ήσυχά-
σῃτε.
Ο θορύβος; τότε έκόπαζε; τά καθίσματα δι-
πητεῦντο καταλληλότερον, τά σιγάρα έσθύν-
νοντο, ή τάξις; άποκαθίστατο, και ο Φίλιππος;
οϋτινος; τό διηγηματικῶν; ήτο θαυμάσιον; ειχε τον
λόγον.
Εἰς; τὰς; τρεῖς; λοιπόν; άκριῶς; μετά μεση-
μβριαν; άνηρχόμεν τήν κλιμακα τοϋ φωτογρα-
φείου. Ο Φίλιππος; με περιέμενε και μετά τὰς;
συνήθει; φιλοφρονήσεις;

—Λοιπόν,είπον, καιρός να εξέλθωμεν και μετά
τινα λεπτά άνηρχόμεθα τήν προς τήν πλατείαν
άγουςαν, ακολουθούντες; τό ρεύμα του λαοϋ, βαί-
νοντος κατὰ μεγάλας; ομάδας; προς τήν αυτήν δι-
εύθυνσιν. Ο μεταμεσημβρινός του Φεβρουαρίου ή-
λιος; έμετρικῶς; ὀπωσθήποτε τοϋ χειμερινῶ; ψύ-
χους; τήν έντασιν; πάντοτε; ἡμῶς; δέν ήτο φρόνιμον
να βραδίξη τις; διαρκῶς; έκ τοϋ μέρους; τής; σκιάς.

(Έπεται συνέχεια)
I. Χαρισιάδης.

Έν Ιωαννίνοις

ΑΚΤΑΙΩΝ

(Συνέχεια, ίδε προηγ. άριθ.)

VI

Στά καθάρια νερά παίζου; Άρτεμις; και Άρμισίδες
και τά θεῖα σώματα των σμίγουμε με τήν άφρό.
Αίμπε; ή θεά και λάμπουσι αἱ πισταί; θεραπεινίδες
και άσθήμια, λέρ, κολαίε; τό κατάργου νερό.

Άλλαι; πλέκουσε; στεφάνια; άπ' άμείραντα; λουλουθία
και τή; Φοίβη; στεφανούνη;
άλλαι; με φωνή; ούρανα; ψάλλον; μαγικά; τραγούδια,
ένῶ; ζέφυροι; με μύρα; τον άέρα; βαλασκάνουν.

Χεροπιάνονται, και πρώτη; τό χορδῆ; Φοίβη; σέρνει.
Και ή; έρμητιά; τοϋ; δάσους; και ο; λόφος; κι ή; σπηλιῶ;
των; άντιλαο; τοϋ; γέλοιου; από; μιᾶ; άκρη; ε; άλλη; φέρνει
και; άνταπαντοῦν; τὰ; γέλια; καλλιχελαδα; πουλιά.

Έξαρνα; ή; Φοίβη; στρέφει; και; τί; βλέπει; . . . ὦ; θεοί; . . .
— Δίγα; βήματα; εκεί; πέρα
κάποιος; νηός; θνητός; αθώδης; άφωτος; χωρῆ; πνοή,
σάν; να; ήλθε; άπ'; άλλον; κόσμο, σάν; να; ζῦσε; ε; άλλη
(σφαῖρα,
με; θαμπό; και; νῶ; και; βλέμμα, με; παρθενική; ντροπή,
στέκει; και; θαυμάζει; άκόμη; των; νυμφῶν; τήν; ὡμορφιά.
... Γίνεται; ή; μορφή; της; σκότος; ή; ματιά; της; άστραπῆ;
κι' ή; φωνή; της; εξαφνίζει; τή; σμενῆ; της; συντροπιά; . . .

Εἶδος; ὄταν; τὰ; παρόκια, ένῶ; βόσκουν; ζωνοιασμένα,
πίφθη; ξάφνου; κάποιος; βέλος; ή; γεράκι; από; ψηλά;
μιᾶ; χτυποῦνε; τά; φτερά; των; από; τρώμα; ξαφνιασμένα.
και; σκορπίνονται; στον; άέρα; με; τινάζματα; τρελλά....

Έστι; κι'; αἰ; ξυθαῖα; παρθένας;
έτη; φωνή; τής; Χρυσοθρόνου, στήν; άνεπισητή; ὄργη; της;
μόλις; στρέφου; και; εἰς; τήν; ὄχθη; φεύγου; ὄλας; συγχυσμέναις; . . .
μιᾶ; τον; πέλο; της; άρπίζει; άλλη; από; τήν; παραχή; της;
χάνη; τῶν; ή; σκανάκι; κι'; ὄλας; γίνονται; κηπόν;
του; τον; δέχεται; σάν; μύρο; ο; γαλάζιος; ούρανος; . . .

Μόνον; ή; βασιλι; πᾶ; των; με; τὰ; μάτια; φλογερά,
σάν; τον; Άδη; σκεπινή,
μένει; ακίνητη; άκόμα; ὡς; εἰς; τῷ; στήθος; τὰ; νερά.
κι' εἶν; ὁ; λόγος; της; καταρά; κι'; άστραπόδροντο; ή; φωνή; . . .

VII

Μετ'; στα; σύννεφα; κρυμμένος, στήν; ὀλόχευτο; του; θρόνο;
ο; Άπόλλων; ταί; καταράς; τής; Άρτέμιδος; άκούει.
Τ'; άρμα; του; κεντῆ; με; βία; κ' εἶνα; γυφίμο; του; μῶνο;
κίθε; σύννεφο; σκορπίζει; και; τήν; γῆν; με; φλόγαι; λούει;
ξαναφώτισε; τήν; πλάση; αναγαλλισαν; οί; κάμποι;
κάθε; θάλασσα; και; λίμνη; σάν; καθέρφτης; πάλι; λάμπει; . . .

Παρετήρησε; τή; γῆ;
έκει; του; κολαίε; άσθήμια; μιᾶ; κρουσταλλίνη; πηγή;
κι' εἶδεν; —Έτρεχαν; αἱ; νύμφαι; άτακτα; μεσ' εἰς; τὰ; βουνά.
Μόνον; ή; Άρτεμις; πετώντας; κεραυνούς; από; τό; στόμα;
εἶνα; κυνηγῆ; συχνά;
άγρια; καταρείται; άκόμα; . . .

Ένα; σύννεφο; έκατεθῆ; και; τήν; πῆρε; στα; πλευρά; του; . . .
Κι' άκούσεν; ο; Φοῖβος; τότε; από; τήν; ἰτιᾶ; εκεί; κάτω;
άναστεναγμού; και; κλάψαι; με; τή; θεϊκή; φοβέρα,
που; με; βόγγυ; άντιλαοῦσαν; τὰ; λαγαρία; στον; άέρα; . . .

Κι' εἶδος; τον; Ακταίωνα; του; μία; στιγμή; σκοπεῖ; στο;
χῶμα; . . .
τί; μεταβόλη; ή; . . .

— Πόδα; και; ούρα; ελάφου; φέρει; στο; πανώρη; σώμα;
και; πυκνά; κλαδιά; κεράτων; στην; ξαπῆ; του; κεφαλή; ή; . . .

VIII

Άπ'; ὀλόφροσα; λειβόδια, από; ὄλας; πυκνωμένα,
από; λόγγου; και; ποτάμια, από; λόφους; και; βουνά,
με; τὰ; κέρατα; ὡς; ὠμμένα.
Ελαφος; γοργοπεριφῶ; . . .

Παύ λαφροί κι' απ' τὸν ἀέρα, σὰν τὴν ἀστραπὴ γοργή
ἀπ' ὀπίσω της; πετοῦν
τοῦ Ἀκταίωνα οἱ σκύλοι, σὰν μ' Ἀρτέμιδος ὄρη
καὶ στὴν ὄχθη μανῆς λίμνης μὲ φωναὶς τὴν σταματοῦν.

Ἐμπρός — Ἄδης τὴν προσμένει
πίσω — στήματα πλατείε . . .
Κρούει ἡ ἔλαφος κι' οἱ σκύλοι ἀντικρούουν λυσσασμένοι . . .
Κάθε κτύπημά των πόνος ἔξαχισμα κάθε δοντιά . . .

XI

Τότε κι' ἕνα ἄγριο ἀγέρι ἀπ' τὰ πέρα βουνά πέφτει
σὰν μὲ μούγγισμα ἠλεκμένο, σὰν μὲ κόπου βογγητὸ
μὲσ' στὴς λίμνης τὸν καθρέφτη . . .
— Μὴ Θεοῦ ἰσχυρισμένου τὸ παράπονο εἶ' αὐτό ; . . .

Σκυθρωπάζουν τὰ νερά
καὶ νά, κύματ' ἄρρισμένα.
στ' ἀπρογιάλι της ἔξωραζόν ἐδῶ γέλια γλιστερὰ.
ἐκεῖ φρύγανα καὶ ξόλα, ἀλλοῦ φύλλα μαραμμένα.

Κι' ὅταν κάποιαις νύμφαις πέρα μὲ τραγοῦδι σιγαλὸ
ἐπιχρόαλαψαν τὴν τύχην ἑνὸς σώματος ἀτάρου,
καὶ τὸ κύμα στὸ γιαιλὸ
κόκαλα καὶ ἔξαχισμέναις σάρκας ἐπλυνεν ἔλαφ' οἱ . . .

X

Ἐνθ' ὄργανα καὶ ὕμνοι εἰς τὸν Ὀλυμπο ἀντηχοῦν.
καὶ στὸ Μίωμο τὰ παιγνίδια, γέλιο ἀκράτητο ἔσπαζέ,
γιατὶ δὸθ θεοὶ μανάχα τῶρα πόσο ἀνησυχοῦν ;
Τι λογιάζει ὁ Ἀπόλλων ; πῶς τὴ Ἀρτεμις σιωπῆ ; . . .

Τὴ σημαίνει ὁ γοργυσμός,
ὅπου κοίμαται ἀπὸ κατ' ἄνω τοῦ χτυπῆ τὴν ἄκοή ;
Τί νά εἶν' ὁ ὄδυμός,
ὅπου αἰγίει στὰ λαγκαθία μὲ τάνεμο τὴ βοή ; . . .

Τῆς Ἀρτέμιδος νὰ κρίνη θέλοντας τὴν ἀπεινά,
τὴ ζυγώνει ὁ ἀδελφός της, ἀπ' τὸ χέρι τὴν κρατεῖ
καὶ μακρῆ στῆς γῆς τὰ βῆθη, στῶν βουνῶν τὴν καταγινά
ἕνα φάντασμα τῆς δόξης, ὅπου κατὶ ἀναζητεῖ . . .

— Ἀπὸ σκοτεινὰ λεβέτ' ἀπὸ δάση στοιχειωμένα,
ἀπὸ λόγγους καὶ ποτάμια, ἀπὸ λόφους καὶ βουνοῦ,
μὲσ' ἔς ἀγκυθία καὶ σὲ βράτους χέρια, πόσκι αἰνωμαμένα,
αὐτὴν κόμη ξεπατρίμενῃ αὐτὴ θνητὴ γοργυρεμένη . . .

Τὴν γνωρίζουν εἰς ἐκείνη,
τοῦ Ἀκταίωνα ἡ μάστα, ἡ πεντάμορφη Αὐτονόη . . .
— Κάποια νύμφη μ' ἄλλο σχῆμα, σὰν τὴ θεὰ της Θεονόη,
ποῦ τὴν εἶδος νὰ γεμίζη τὸ σταμί της σὲ μὴ κρίνη,
τῆς ἱστορήσε τὴ μοῖρα τοῦ μονόβουλο παιδιοῦ της
κι' ἔλασεν αὐτὴ τὸ φῶς της καὶ τὸν κόσμο καὶ τὸν νῦν της.

Ἀνσταυζομένη σαλεύουσιν
τῆς Ἀρτέμιδος, τὰ στήθη
κι' ἐκδικήσεως ἰδέαις ἀν στο πνεῦμά της παλαίβου,
μὲ τὴ μάνη ἀθάωτ' κνου συμπονοῦν κι' αὐτοὶ εἰ λίθη . . .

Τὸν Ἀπόλλωνα κυττῆ
κι' ἕνα χύνει πόσου δάκρυ . . .
Ὀλομπον καὶ Ἀθανάτους βιαστικὴ ἀποχρηστῆ
καὶ χλωμὴ-χλωμὴ σὲ λίγος βγαίν' ἀπ' τοῦρανοῦ τὴν ἄρη.

XI

Εἰς τῆς λίμνης ἐκεῖ κάπου τὸν ἀτάρου γιαιλὸ
ποῦ τοῦζουε τὰ ῥήθνια ψαλιμουθιαὶ ἐρωτιωμέναις,
ὅπου κύμα ἀπαλὸ
πλύνει κόκαλα καὶ σάρκας μίξ ἔλαφου-ἔξαχισμέναις,
τῆς Ἀρτέμιδος τὰ κάλλη λάμπουν τῶρα περισσά.
Κάθε ἀκτίνα ποῦ χαϊδεύει τὸ κομματιασμένο πτώμα
στὴν ψυχὴ πνοὴ φυσῆ
δίδει κίνησι στὸ σῶμα . . .

Ὡ ! τῆς δόλιας Αὐτονόης τὰς φωναὶς ἀκούει
καὶ αἰσθάνειτ' ἡ ψυχὴ της ἀνυπόκριτη μετάνοια.
τὴ θνητὴ γλυκοχαϊδεύει, μ' ἄγιο φῶς τὴν περιλούει
καὶ τὸν πόνο της κοιμίζει μὲ κρηγοριὰ οὐράνια . . .

Κι' εἶδα τότε Ἀμυραλλίδες κάτι, σὰν λαφρὸ ἀγέρι,
σὰν ψυχὴ τῶν Ἡλυσίων, νὰ σηκώνει ἀπ' τὴ λίμνη,
κι' ἀκουσθ' ἀπ' ἕν' ἄστέρη
νάυτηχοῦν τῶν Ἀμυρσιῶν μαγική, οὐράνια ὕμνη . . .

XII

Ἀπ' ὄλεθ' ὄλεθ' ὄλεθ' ἀπὸ δόση πικνωμένα,
ἀπὸ πύλαγα καὶ λίμνας, ἀπὸ λόφους καὶ βουνοῦ,
ἀπ' τὰ βῆθη τοῦ ἀπέρω μ' ἄλλους κόρακας στολισμένα
μὲ μὴν ἔλαφ' στὸ πλάγι νά, ἡ Ἀρτεμις περῶ ! . . .

Xo. Συμβουλίδος

Ἐξ Οἰνός

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ)

Ἡ μελετωμένη διζελίξ της Δανιὴλ διεξήχθη
τὸν ἐπελθόντα Ὀκτώβριον ἐν ἀληθεί θριαμβῶ.
Ἡ Ἄλικη εἶχε τὰς φωνάς, τοὺς πλαταγισ-
μοὺς τῶν χειρῶν, τὸν κρότον τῶν ράβδων, ἐκ
τῶν ὁποίων συνεταράσσεται ἡ αἰδουσα ἦτο εὐτυ-
χὴς μέχρι τῶν μυχιατάτων τῆς καρδίας της, ἐ-
πεθύμει νὰ γελᾷ καὶ νὰ κλαύσῃ. Ὁ Δανιὴλ δὲν
ἐφάνετο πλέον κατεβῶν τοῦ βήματος εἶχεν ἐξα-
φανισθῆ ἔντος τοῦ ἀναβασμοῦ τοῦ πλήθους.

— Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὸν συγχαρώμεν, εἶπεν ὁ
Γεώργιος.

— Ἐ ! ὄχι ἐδῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἄλικη ὑπάρ-
χει παρὰ πολὺ πλήθος. Ἄς ἐξέλθωμεν, ἄς τὸν πε-
ριμνήσωμεν ἔξω.

Ἐκεῖνον, ὅπερ ἤθελεν ἦτο νὰ εὖρη καιρὸν ὅπως
συνέβη ὄλιγον. Αὐτὸς ὁ ἀδελφός της ἦτο κατα-
πρόφρονος καὶ ἡγάλλια σχεδὸν ὅσον καὶ αὐτὴ.

Ἐστησαν πλησίον τῆς θύρας, ἐνεδρεύοντες τοὺς
ἐξερχομένους. Τὸ πλῆθος ἤρπαιτο ὄλιγον κατ' ὀ-
λίγον. Ὁ ἥλιος ἐγένετο ἀφανὴς ὅπισθεν τῶν οἰ-
κιῶν, πέπλος δὲ κατηφείας ἠπλώθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ,
αἰφνιδίως ἐρημώθησεν. Ὁ Δανιὴλ δὲν ἐφάνετο.

— Ἴδού αὐτός, εἶπεν ἡ Ἄλικη.

Ἦτο αὐτὸς οὗτος. Τὸ πρόσωπόν του ἐφάνετο
ὄλιγώτερον νέον καὶ περισσώτερον τεθλιμμένον ἢ
πρίν. Γρησά τας κυρία τὸν συνώδευε, ὕψηλὴ καὶ
λεπτὴ ὡς ἐκεῖνος, μὲ ὀδολεικὸν τὴν κόμην, μὲ ὀ-
φθαλμοὺς ὑποφάτους, κἀπως ὑπερῆρξεν ἐκφράσεως.

— Αἶ, λοιπόν, ἐθριάμβευσε ! ἀνέκραξεν εὐθὺς
ὁ Φρενέλ.

Ὁ Δανιὴλ ἐστράφη ἀποτόμως. — Εἶσθε ἐδῶ ! . .
Καὶ δὲν σὰς εἶδον.

Ἐκείνη κατῆλθε τὰς δύο βαθμίδας τῆς προθυ-
ραίας, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐγκάθειον χειραψίαν τοῦ
φίλου του καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Ἄλικην. Ἀκου-
σῶς αὐτοῦ αἱ χεῖρες του ἐτρεμον ὅταν ἔλαβε τὴν
χεῖρα τῆς νεάνιδος.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος, φίλε μου, ἐ-
βροντοφῶναι ὁ Φρενέλ. Μὰς ἐτερφεῖς πολὺ. Εἶναι ἀ-
ληθῆς εὐτυχία.

Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Δανιὴλ συγκινημένος ἐκ
τῶν διαχύσεων τούτων, ἐν ἐμάντευσ τὴν εὐκρί-
ειαν. Ἡ μητῆρ μου εἶναι ἐδῶ . . . Πολὺ θὰ χα-
ρῆ νὰ σας γνωρίσῃ.

Ἡ κυρία Βιτροῦ τὸς ἔφθασε χωρὶς νὰ βιασθῆ.
Ἡ Ἄλικη εὗρεν ὅτι εἶχε μεγαλοπρεπῆς ἦθος, παρὰ
πολὺ μεγαλοπρεπῆς καλλίστα. Θὰ τὴν ἐπρόσιμα ὀ-
λιγώτερον ἐπισκεπηθῆν. Ἐν τούτοις ἐχαίρετῃσε
χαριέντως, καίτοι εἶχε παραχρῆθ ὄλιγον, καὶ ὁ
Φρενέλ ἐπίσης. Αἱ γυναῖκες νεαὶ ἢ γραιαὶ τον ἐφθ-
βίζον ὄλιγον, αὐτὴ δὲ τῆ ἐφάνετο «φουερά» δια-
κεκρμένη. Ἐο κατῶ κάτω, τὸ ἀπλούστερον ἦτο
να εἶπῃ ὅτι ἐκαίετο.

— Κυρία, εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς συνωτώμενος
εἰς ὑμᾶς καὶ δυναμένος νὰ σας συγχαρῶ δι' ἐπι-
τυχίαν ἐπὶ τῆ ὁποῖα πρέπει νὰ ὑπερῆρανεύσεθε,
διὰ τὴν ὁποῖαν ἐγὼ αὐτὸς ὑπερῆρανεύομαι . . .

Ὅλαί αἱ χροδαὶ τῆς μητρικῆς ὑπερῆρανια, τῆς
κυρίας Βιτροῦ ἐθονώθησαν. Δι' ἑνὸς βλεμματός ἐ-
κρινεν ὁτι ὁ Φρενέλ ἦτο φίλος πιστός ὅτι πολὺ ὀ-
λίγον ὀμωαίξε τον υἱὸν της, ὅτι οὐδέποτε βεβαίως
θα τον ὑπεσκελίξαι καὶ μὲ λίαν ἐπαγωγῶν ἐκφρα-
σιν τῶ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ Δανιὴλ εἶχε πλησιάζει τὴν Ἄλικην. Ὅταν
ἡ τύχη τὴν ἐθε: ἐν ἐνώπιόν του, καθίστατο καὶ
παιδιοῦ ἀσθενέστερος καὶ παρμιλογώτερος.

— Καὶ σεις, δεσποινίς ; . . . Οὐδὲν ἔλαβον ἀπὸ
σας, οὐδὲ ἐν πενήχρον φιλοφρονημ . . . Ἐμείναντε
εὐχαριστημένῃ ; . . . σας ἤρσεν ἡ διαλεξίς ;

Τὸν παρετήρησε καὶ εἶπεν ἀπλῶς. — Μάλιστα,
ἦτο πολὺ ὥρα . . . Ἄλλα σας κρατοῦμεν ἀκίνη-
τον φοβεῦμαι μὴ κρωῶσεται ὄχι ἐξεστῆθητε τὸσον
πολὺ πρὸ ὀλίγου . . . Ὁ ἐπενδύτης σας μοι φαί-
νεται πολὺ λεπτός . . .

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἦσαν λίαν τετριμμένα βεβαίως,
ἐν τούτοις ἡ Ἄλικη εἶχε θέσει εἰς αὐτὰς ὀλην αὐ-
τῆς τὴν στοργήν. Ἡ κυρία Βιτροῦ ἤκουσε τὴν μι-
κρὰν ταύτην συνδιάλεξιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ
υἱοῦ της ἀτένωσε κατὶ τι, τὸ ὅποιον δὲν εἶδεν ἄ-
χρις ὥρας. Ταχεῖα ὑπόνοια διῆλθε τὸν νοῦν της.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Φρενέλ ἤθελε ν' ἀποχωρήσῃ.
— Διατὶ μὰς ἀρνέτετε τὸσον γρήγορα, κύριε ; ὁ
υἱός μου δὲν θὰ δευραστῆθῆ, πιστεύω, νὰ περι-

πατήρη όλιγον και επανερχόμεθα πεζή μέχρι της γερφρας της. Άλμας, αν αυτό δέν σάς άπομακρύνει κατά πολύ της όδοσ σας . . .

« Η ημέρα προύχρει. Όμίχλη χρυσή, ύπερουφρος έχρωμάτιζε τους πύργους του Τροκαδέρου άνένει τις την έλαφρώς πικράν όσμην των ίνδικών κστανεών, των όποιων οι έπεξηραμμένοι φλοιοί κατεπατούντο επί του πεζοδρομίου.

Ό Φρενέλ άνεμήθησθ αίφνης ότι ώρειλε νά κάμη μίαν έπίσκεψιν άπαραίτητην μετά της αδελφής του πολύ μακράν από έκει.

— Είς των κλών μας φίλων, του όποιου απέθανεν ή σύζυγος... Είναι ή μόνη ημέρα, την όποιαν ήμπορώ νά δικήσω, και ίδου άκριβώς ένας τροχιόδρομος, ό όποιος θά μάς αποβιβάσθ εις την θύραν του . . . »

— Είς τό επανιδείν, δεσποινίς, ειπε φιλικώς ή κυρία Βιρσύ. « Ό Δανιήλ επανέλαθεν' εις τό επανιδείν . . . και έστράφη όπως είδη την Άλικην άπικρακρυμμένην. « Άρά γε θά την επανίδα τουλάχιστον; » εοκέπητετο. « Είναι σκληρόν ν' άποχωρίζηται τις ούτω έταν άνταχαπεται . . . » Ηνυχάσθη νά ύποκύψη, ότε άντιλαφθείς ότι ή μήτηρ του τον παρετήρει.

Έξηκ' λούθησαν βαδίζοντες και συνδιαλεγόμενοι περί ασημάτων. Άλλ' ή κυρία Βιρσύ δέν ήτο γυνή έκανή νά λησμονήσθ μίαν έμμονον ιδέαν. Χωρίς νά φανή παρατηρήσασα ότι ό Δανιήλ τή άπάντα διά μονοσυλλάβων, επήδησε σιγά σιγά, από ενός θέματος εις άλλο και κατώρθωσε νά παρενείρη μετά μεγάλης φυσικότητος μίαν άθωοτάτην μικράν φράσιν.

— Η δεσποινίς Φρενέλ φαίνεται κατενοουσιασμένη διά την Ελλάδα . . . « Ητοι λοιπόν συνταξιοδότης; »

— Άλλά και . . . Μήπως δέν σοι τό είπον; . . . « Όχι, δέν το είχεν ειπέι, και έγνωρίζε πολύ καλά δικαί δέν το είχεν ειπέι' τώρα δέ ή μήτηρ του έγνωσε διατί δέν το είχεν ειπέι. Έν τούτοις δέν έπέμεινε και ήρατο όμιλούσα περί του καιρού.

(Έπεται συνέχεια.)
Κ. Φωτιάδης

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ SCHILLER

Έπί τή εύκαιρία της εκατονταετηρίδος του θανάτου του Schiller, ήτις μέλλει νά έορτασθ έν Γερμανία κατά τον προσεχή Μάιον, γάλλοι, κριτικός, γράφει μακρόν περί αυτού άρθρον, του όποιου παραθέτομεν ένταύθη σύνοτον περιληψιν.

Η Γερμανία, ήτις πρό έξεκείας έώρτασε την εκατοστήν πενηκοστήν έπετηρίδα της γεννήσεως του Goethe, προπαρασκευάζεται ήδη έπως ούχ ήτιον δημοτελώ: έορτάσθ την 10ην του προσεχούς Μαίου και την εκατονταετηρίδα του θανάτου του Schiller.

Οι δύο ούτοι μεγάλοι ποιηταί είναι κατά την όμολογίαν και αυτών των γερμανών κριτικών ούσιωδώς διάφοροι κατά τον χαρακτήρα των έργων των. Ό Schiller υπήρξε πνεύμα καθαρώς γερμανικόν διασωζεί δηλ. τον χαρακτήρα του έθνους εις ό άνήκει, και τούτον αποτοποεί άμιγή εις πάντα τά έργα του και τούτο δέ εις τινα τούτων δύναται τις νά διακρίνη την έπίδρασιν της Έλληνικής αρχαιότητος, ούχ ήτιον και αυτός έτι τάς έν. της ξένης φιλολογίας έμπνεύσει, του ένδυνει μέ ένδύμα καθαρώς γερμανικόν.

Ό Goethe τούνοκτίον δέν είναι τσοούτον άποκλειστικός, άλλ' άνήκει μάλλον εις την παγκόσμιον φιλολογίαν.

Ός δραματικός ποιητής ό Schiller, έξήκασε την μεγαλειότεραν επί του γερμανικού θεάτρου έπίδρασιν, τά δέ έργα αυτού δύναται τις νά είπη ότι ούδόλω: υπέστησαν την έπίρρασιν του χρόνου. Οι Άρσται, ό Δόν Κάρλο; ό Γουλιέλμος Έλλος, και σήμερα έτι συγκινούσι και ένθουσιάζουσιν ως και κατά την πρώτην των παραστάσιν, και τού φέρουσι πιστώσ άποτετυπωμένην την σφραγίδα της έποχής. διά την όποιαν έγράφουσιν.

Καθ' ήν έποχήν έζη ό Schiller, ή Γαλλία, ή Άγγλία, ή Ίσπανία κατείχον τό έθνικόν των θεάτρον, έν τφ όποιφ πιστώ: εξεικονίζετο τό έθνικόν πνεύμα έν Γερμανία όμοι: δέν είχεν έταδημοεργηθί τούτο. Άλλ' ότε ό Φρειδερίκος Schiller ένεφάνισθη ως δραματογράφος, ώ μόνον έδημοεργησε τό γερμανικόν έθνικόν θεάτρον, άλλά και

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

Η δεσποινίς Διονυσία De la Rosse πρὸς τὴν δεσποινίδα Θερεσίαν Chauvinat.

Άγαπητή φίλη,

« Έμπρός: ό κίνδυνος, όστις μ' έφόβιζεν άλλοτε, ήδη λαμβάνει διαστάσεις.

Ηρχισαν νά όμιλοϋν περί γάμου εις την μικράν σου Διονυσίαν και ή ώρα ήγγικεν. Είσαι ή πρώτη, ήν είδοποιώ, φυσικώτατα, διότι είσαι ή μόνη μου ελκικρινής φίλη από της έποχής, καθ' ήν εις τό σχολειον έμάνθονομεν τούς γραμματικούς κανόνας και όλα τά φοβερά μυστήρια της συντάξιως. Έπομενος σέ χρωστώ όσας κατέχω λεπτομερείας διά τό νέον συμβεβηκό; τό όποιον προετοιμάζεται. Πρὸς τό παρόν όμως δέν γνωρίζω και πολλά.

« Είναι ειτών τριάκοντα' είναι ύποκόμη; και, ώς φαίνεται, θά έξη κάποιαν περιουσίαν. Δέν τον είδον έκόμη, άλλά πέν θ,τι γνωρίζω περί αυτού μετ' ύπεραφίσεως. Ό πατήρ μου δέν μοι είπε τό όνομα του: άλλως τε και αυτός δέν γνωρίζει περισσότερα από έμέ εις αύτην την ύπόθεσιν.

« Χθές μετά τό πρόγευμα, ό άγαπητός μου πατήρ μοι είπε:

« — Κόρη μου, θέλεις νά νυμφευθής; »
« — Άρ' ού σεοπος του βίου, πάτερ μου, είναι ό γάμος, καλλίτερον σημερον παρ' αύριον.

« Η κυρία Πρερέιλ παρουσίασε νέον τινά εις την κυρίαν δε Λομπάρ, ήτις σοι τον προσφέρει.

« — Έν πρώτοις πάγει καλά. Η κυρία Πρερέιλ είναι γυνή αξιολάτρευτος, και ό ύπ' αύτης ευνοηθείς βεβαίως θά ήναι αξιογαπήτος.

« Ηρώτησα ποιον τίτλον φέρει.

« — Υποκόμης, μετ' απήντησε.

« — Μαρεησία θά μετ' ήρασε περισσότερον, άλλ' εν έλλείψει έστω και υποκόμησης. Δέν είναι βεβαίως ούτε κυλλός, ούτε κωρός, ούτε χυλός, ό ύποκόμης σας; »

— Δέν τον γνωρίζω, απήντησεν ό πατήρ μου.

— Καλώς δύνασθε, άγαπητε μου πάτερ, νά γράψητε εις την κυρίαν Λομπάρ νά είρη εις την κυρίαν Πρερέιλ ότι δέν λέγω όχι, και νά διοργανώσωμεν μίαν συνάντησιν. Έάν λοιπόν ό ύποψήφιος σας δέν έξη πολύ στενή την μίτην, είμαι

έτσιον δια την θυσίαν να γείνω υποκόμισσα.
» — Σύμφωνοι, είπεν ὁ πατήρ μου.

» Ἴδού ποῦ εἰμὶναι τὰ πράγματα, ἀγαπητή μου Θηρεσία. Γνωρίζουσα τὴν ἐμβριθὴ ἀκίψιν σου ἐπὶ παντός ζητήματος καὶ πρὸ πάντων εἰς δὲ, τι ἀπορᾷ τὸν γάμον, εἶμαι βεβαία ὅτι ταύτην τὴν στιγμήν εἶσαι πλέον συγκεκλιμένη ἀπὸ ἐμέ, ἥτις δὲν εἶμαι διόλου. Τὸν υποκόμισα δὲν τὸν ἀκίεπομαι σήμερον μόνον τὴν πρωΐαν ἐσκεπτόμην διὰ τὰ χρώματα τῶν ἐνδυμασιῶν μου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσῃς ὀλίγον εἰς τὰ σιβαρὰ ταῦτα ζητήματα. Ἐὶ πέπλον νὰ προτιμῶσθαι διὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἡμέραν; Valenciennne ἢ point d' Alençon; ἀρπρότερα συνειθίζονται.

» Σ' ἐγκαταλείπω. Θὰ ὑπαίξιωμαι ἀπόψε εἰς τὸ μελοῦντρα καὶ ἔγω νὰ ἐκλίξω μεταξὺ πέντε ἐνδυμασιῶν.»

Ἔληθ' ἰδική σου
Διονυσία Δὲ Λὰ Ρός.

Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία Σαντιβιάλ πρὸς τὴν Δα Διονυσίαν Δε Λα Ρός.

Ἀγαπητή μου φίλη,
«Μόλιστα, ἡ ἐπιστολή σου μὲ ἐξέπληξε μεγάλως. Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, ζήτημα τόσῳ σθερόν, τὸ ἀτενίζεις σὺ μετὰ τόσῃ ἐλαφρότητος.
» Ἀπεράσιος σχεδὸν χωρὶς νὰ γνωρίζῃς τὸ πρόσωπον. Σκέψθητι λοιπὸν ὅτι πρόκειται περὶ ὅλης τῆς ζωῆς σου. Ὁ γάμος εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μου, συγγώνυμος εἰς ἓν δύο προσώπων ἐχόντων τὰς αὐτὰς σκέψεις, τὰς αὐτὰς ιδέας, τὰς αὐτὰς ἐλπίδας καὶ ζώντων εἰς ἀέναντον συγκοινωνίαν ψυχῆς.
» Δὲν εἶναι δυνατόν εἰς ὀλίγας ἡμέρας δύο ἄτομα νὰ γνωρίσων ἄλληλα. Ἀπαιτοῦνται ἐβδομαδες, ἀπαιτοῦνται μῆνες καὶ εἶναι πολλὸ φοβερὸν ὅταν ἐνοησῶσιν ἀργὰ πλέον ὅτι ἠπατήθησαν. Ἄλλ' ὅταν καλῶς γνωρίσων ἄλληλους, τότε δύνανται νὰ θέσῃ ἀσφαλῶς τὴν χεῖρα του εἰς ἀσφαλῆ χεῖρα, καὶ νὰ βαινῶσιν ἀμφοτέροι εὐέλπιδοι πρὸς τὸ μέλλον.

» Ἐτος ἤδη παρήλθιν, ἀρ' ἦς ἡμέρας ὁ Λουδοῦθικός ἐξέφρασεν εἰς ἐμὲ τὸν ἔρωτά του καὶ ἀκόμη δὲν τῷ ἀπήντησα. Συναντώμεθα τρίς ἢ τετράκις τῆς ἐβδομάδος καὶ ἀρχίζω νὰ γνωρίζω τὴν καρδίαν του, τὸ πνεῦμά του, ὅπως καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ.
» Ἐρχισα ἤδη νὰ ἐκτιμῶ πᾶν ὅ, τι ὑπάρχει κα-

λὴν καὶ ὠρῶν εἰς τὴν ὑψίστην αὐτῆν φύσιν, ὅταν δὲ θὰ εἶπω ναὶ—καὶ νυμίζω ὅτι τοῦτο δὲν θὰ βραδύνῃ.— θὰ τὸ πράξω μὲ ἔρωτα, μὲ σταθερότητα, μὲ εὐτυχίαν.

» Πρόσεξον πολὺ, ἀγαπητή μου Διονυσία, σὲ ἐξορκίζω, μὴ βραῖνε τόσον ταχέως. Αἱ ὀλίγαι πληροφασίαι, τὰς ὁποίας ἔχεις, εἶναι καλαί, ἀλλ' ὅποσα παρενθίνονται! Τὸ ὄνομα, ἡ περιουσία, ἡ κοινωνικὴ θέσις εἶναι βεβαίως σπουδαῖα· ἀλλ' ἡ ψυχὴ του; τὴν γνωρίζεις; ἐκεῖ ἔγκειται τὸ πᾶν.

» Δὲν σὲ ὀμιλῶ περὶ ἀμφιβόσεων καὶ πέπλων, ὅπως μὲ ἔρωτᾷς. Ἐὶ εἶναι ταῦτα, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας τοῦ βίου ἴλου;

» Ἀπαντήσόν με γρήγορα· ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὰ διατρέχοντα. *Χίλια φίλιὰ τῆς Θηρεσίας σου.*

Ἡ Δις Διονυσία Δε Λα Ρός πρὸς τὴν Δα Δις Θηρεσίαν Σαντιβιάλ.

Ἀγαπητή φίλη
» Δὲν εἶχον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως σοὶ ἀπαντήσω συζητούσα τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Βραχέως τὰς ιδέας σου, καθὼς καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικάς μου. Τὸ συμφερότερον εἶναι νὰ ἤμεθα ἀμφοτέροι εὐχарιστημένοι εἰς τὴν ἐκλογὴν μας. Θὰ νυμφευθῆς τὸν Λουδοθίκον Ἰωακίμ, τὸν ἄριστον γνωρίζεις πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐγὼ τὸν υποκόμισα, τὸν ὁποῖον μὲνίς γχίς ἐγνώρισα. Εἴμεθα εὐχарιστημένοι καὶ αἱ δύο. Ἀκαμπρά! Ὡς βλέπεις, εἰς τὸν παρισινὸν βίον δὲν ἀπαιτεῖται καὶ πολὺ διὰ νὰ ψυχολογήσῃ τις ἓνα ἄνδρα.

» Ὁ υποκόμισός μου μοὶ ἀρέσκει· εἶναι πολὺ ἐξιοπρεπής, κομψότατος, συμπαθέστατος, ἀλλ' ὀλίγον φαλακρός. Ἐίσοι πάντων εἶναι καλός· ἐνθερμὸς λάτρης τοῦ χοροῦ, τῶν θεάτρων, τῶν ἐσπεριδίων. Ἀκριβῶς ὡς τὸν ἥθελον. Μοὶ ἐξέθηκε τὰς ὀρθοτάτας ιδέας του ὅσον ἀπορᾷ τὸν ἑγγαμον βίον· ἐνοεῖ ἀμειψοῖσιν ἐλευθερίαν τῶν δύο συζύγων πᾶν ὅ, τι ὠνευροπόλουν. Θὶ ἡμεῖθα λοιπὸν εὐτυχεῖς ἀμφοτέροι κατὰ τὸν χαρακτῆρα μας.

» Τὸ κατ' ἐμὲ εἶμαι εὐχарιστημένη διότι συνάπτω γάμον, ὅστις ἔλαβε τὴν ἀρχὴν του εἰς ἓνα χορὸν· ἔγω ἄλλως τε ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν διαθεσὴν μου διὰ νὰ γνωρίσω τὸν συζυγόν μου, ἀρ' οὐ θὰ τὸν ἔγω εἰς ὀλίγον μου τὴν ζωνήν.

» Πότε ὁ γάμος σου; θὰ ἦτο ἄστειον νὰ νυμφευθῶμεν ἢν αὐτὴν ἡμέραν. Ἐὰν προηγηθῶ, εἶμαι

βεβαία ὅτι θὰ σὲ ἔγω δεσποινίδε τῆς τιμῆς. Ἀλλ' ἀποχωρίζομαι ταχέως. Ὁ υποκόμισός θὰ ζήτησῃ ἀπόψε ἐπισήμως τὴν χεῖρά μου καὶ δὲν θέλω ἡ ζοχηρία μου νὰ ἐμπούσῃ φόβον ὡς ἐκ τοῦτου σπεύδω νὰ καλλωπισθῶ.

Ἔληθ' ἰδική σου Διονυσία
(Ἐκ μεταφράσεως)
Μελλομένη Φωτιάδου

**Η ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΙΣ
ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ**

Ἐν τῶν σπουδαιότερων καὶ οὐσιωδεστέρων κοινωνικῶν ζητημάτων τῆς σήμερον εἶναι καὶ τὸ περὶ προικοδοτήσεως τῶν θυγατρῶν, σύστημα ὀλέθριον καὶ ἐπιβλαβές, ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς γενικὴν εὐρισκόμενον χρῆσιν καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς λίαν πεπολιτισμένοις τῆς Εὐρώπης λαοῖς.

Ἐ γάμος εἶναι συνθήκη σπουδαιοτάτη, συνθήκη σημασίας ὑψίστης, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ ἐνούμενος μετὰ τῆς γυναίκος, ἐν δὲ μετὰ ταύτης ἀποτελεῖ σκοπῶν τὴν ὡς οἶόν τε εὐεραστοτέρα διάθεσιν τοῦ δυσθίχτου καὶ ἀκαθάρτου δρυμοῦ τοῦ βίου. Ἡ κοινωνία ὁμοῦ τῆς σήμερον, ἡ τοσοῦτον τυρῶς καὶ ἀσυνειδήτως τοῦ βάραιθρον τοῦ ὕλισμου σπεύδουσε, κατάρθωσε καὶ αὐτὰ τὰ ἀγνώτερα καὶ ὑψηλότερα τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματα νὰ δεσμεσθῇ καὶ εἰς τὸν κτηνώδη καὶ ἀχαρὶν τοῦ χρυσοῦ νὰ ὑποτάξῃ νόμον. Καὶ βλέπει τις καθημερινῶς ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἰκόνας εἰδεχθεῖς καὶ σκηνὰς τὸν ἔλεον προκαλοῦσας. Βλέπομεν καθημερινῶς συζύγους ἐν αἰωνίᾳ εὐριστικομένους διασπᾶσαι, τὸν ἀγνόν οἰκογενειακὸν βίον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐκλυόμενον, τὰς ἐδοῦς βριθυσοῦς γεροντοκορῶν ἢ συχνότερον πλήρεις εἰδεχθῶν καὶ κενυρωμένων γυναικῶν, γελιοῶδως σπηριζομένων ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεαρῶν πλὴν οὐχὶ ὀλιγωτέρων γελωτῶν συζύγων, προσηκθόντων ὑπὸ ἀκόμψους μορφοσποῦν καὶ ἀνδρείς πεθηκισμοῦς νὰ ὑπαρκύψωσι τὸ προσωπιχτόν τῆς προθυμίας αὐτῶν. Καὶ διὰ τί πάντα ταῦτα; διότι ἡ πολυφρονος σύζυγος, ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς βασιζομένη, μισρὸς ἔχει ἀπαιτήσεις ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἐν

ἄλλως τε ὡς οὐδὲν ἄλλο θεωρεῖ εἰμὴ ὡς ἀπλοῦν τῆς περιουσίας αὐτῆς διαχειριστὴν καὶ τῶν κενωδοῶν καὶ υπερφθάλων αὐτῆς ἀπαιτήσεων δοῦλον· διότι πανταχοῦ τὸ ἀχαρὶ τῆς ὕλης κράτος ἔχει ἐπεκτείνει τὰ ὅρια αὐτοῦ, διότι οὐδεὶς πλέον νέος ὑπακούει εἰς τοὺς παλμούς τῆς καρδίας αὐτοῦ διότι ὁ Μαιμμωνᾶς τὸν ἔχει τυρῶσει, διότι ὁ σκανδαλώδης τοῦ χρυσοῦ ἦχος τὸν ἔχει ἐκκαρῆσει. Τυρῶς λοιπὸν καὶ κωφὸς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδίας αὐτοῦ, βίπτεται ἀκατασχέτως εἰς τὴν ὕλην νομιζῶν ὅτι ἐν ταύτῃ θέλει εὖρει τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ, ἐνῶ πράγματι διὰ τῆς παραβιάσεως τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ τὴν μὲν εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν ἀναγκάζει νὰ τῷ στρίψωσι τὰ νῶτα, αὐτὸς δὲ ἀφροπνιζόμενος ἐκ τῆς μέθης τοῦ χρυσοῦ, ἐβρίσκεται ἀβρῆς γονυκλινῆς πρὸ τῆς τυρανίδος αὐτοῦ συζύγου, ἣν ἐκὼν ἄκων ὀφείλει νὰ σέβηται καὶ νὰ ὑπακούῃ. . . Καὶ οὕτω ἡ ὑψίστη ἐκείνη τελετὴ, ἥτις τὴν βίαν τῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ, μεταβάλλεται ἀπλοῦστα εἰς ἐμπορικὴν πρᾶξιν τοῦ κτηνοτροφικοῦ κλάδου, ἐν ἣ δὲν δυνάμει ἀπολύτως νὰ ἀπορηνθῶμεν ποῖος εἶναι ὁ ἔμπορος καὶ ποῖον τὸ ἔμπορεύμα. Ποῦ λοιπὸν ἔγκειται ἡ ἱερότης τοῦ γάμου; ποῦ ἡ κοινωνικὴ αὐτοῦ σπουδαιότης; καταστρέφομεν τὴν εὐτυχίαν, μας καταστρέφομεν τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων μας, καταστρέφομεν κοινωνίαν· ἰλόκληρον εἶνα ἀποκαύσωμεν ἐπ' ὀλίγον τοῦ ἡθονικοῦ τοῦ χρυσοῦ ἦχου; εἶνα βαμβωθῶμεν ἐκ τῆς αἰγλήσεως τοῦ ἀργύρου λάμψεως.

Ἄλλὰ τις ὁ ὑπαίτιος εἰς πάντα ταῦτα; τις ὁ πταῖον εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην κατάστασιν; μήπως ὁ ἀνὴρ; μήπως ἡ γυνὴ; μήπως ἡ κοινωνία ὀλόκληρος; Ἄς ἐπιτραπῇ ἡμῖν μηδένα τῆς ὑπαιτιότητος ταύτης νὰ ἀπαλλάξωμεν· καὶ ὁ ἀνὴρ οὐχὶ σπανίως ὡς ἐκ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ, καὶ ἡ γυνὴ ὡς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀσμενιθέστων πολλῶν τῆ κοινωνικῆ αὐτῆς θέσις ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία οὐχ' ἦττον ἐνεκα τῶν πολλῶν πλῶν αὐτῆς ἀναγκῶν ἔχουσι συντελεσεῖ εἰς τὸν ἀναπόσπαστον πλέον ἀπὸ παντός συνοικισίου κατὰ τὰντα θεομὸν τῆς προικοδοτήσεως.

Ἐπιδιώκομεν πάντες μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γυναίκος, ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ αὕτη, ἐν διὰ τῆς ἀ-

ναπτύξω; ακριβώς ταύτης κωλύωμεν την γυναικα του λαού από του προορισμού αυτής; . . . στρέψωμεν το βλέμμα εις οιονδήποτε μέρος . . . πανταχού θέαμα λυπηρόν έκτυλλασεται πρό των όρθυλων ήμων . . . πανταχού οι πεπαιδευμένοι γυναίκες του λαού, έγκλεισμένοι έντός παραθεναγωγείου διάγουσι τόν άηδην και άρρήτον της διδασκαλίας των μερών μας βίον, όποθεν έκδικωόμεναι, (ώς συνήθως γίνεται,) φέρουσιν ως άμοιβήν αρκετάς δεκάδας έτών επί της ραχέως των και εις επίμετρον τών τιμητικών της γερνοτοχής τίτλον . . . Και όμως ή γυνή έχει γεννηθή διά να ή μήτηρ . . .

Ότω λοιπόν έν τή σημερινή της κοινωνίας καταστάσει διά της παιδείσεως άφαιρούμεν από της γυναικής τήν μητρότητα, τόν μόνον και κύριον έν τή κόσμω προορισμόν αυτής.

Δύο κακών προκειμένων τό μή χειρόν βέλτιστον. Προτιμούμεν να διδόμεν εις τās θυγατέρας μας όλυγότερον άνέπτυξιν, ένα τό δι' αυτές δικαιοθεμιέται χρήμα έφαρμάκη και προς άγοράν γαμβρού, περ ά διά της άναπτύξεως και παιδείσεως, να καταστήσωμεν αυτές πάν άλλο ή γυναικας. Έάν ή γυνή δέν ήναι μήτηρ, είναι άδιάφορον ή τήν κοινωνίαν άν αυτή είναι άνεπτυγμένη ή μή!

Ότω λοιπόν ή προΐξ άναγκάζει τήν γυναίκα να μένη άνευ παιδείας, ή δέ άπαιδευσία αυτή τά όλέθρια αυτής αποτελέσματα επί της μελλούσης γενεάς άφίνουσα, όλεθρία επί της κοινωνίας έπιδρά.

Έκτός τούτου όμως κακόν άλλο μεγαλύτερον και κάταφανέστερον τήν αίτίαν αυτού έχει έν τή προικί. 'Η μεγάλη έκλυσις των ήθών της γυναικός ή κατά τήν έποχην ήμων παρατηρούμένη, αί άπεπάρητοι σωρείαι των έλαφροήθων γυναικων, αί πληροσσαι τās ήδούς των μεγαλοπλεων, ή εις τό κατακόρυφον πλέον άφύχθετα διασφορά της νεολαίας, πάντα ταύτα δέν θά υπήρχον ή, άν μή τούτο, δέν θά εύρίσκοντο εις οίον εύρίσκονται βαθμόν, άν ό γάμος δέν καθίστατο τοςούτον δύσκολο.

Έάν ή προικοδοτήσις δέν υπήρχεν, ή γυνή δέν θά εξέπιπτεν, ή νεολαία δέν θά διεφείρετο, ή δέ κοινωνία θά εύρίσκετο εις πολύ καλλίτερον κατάστασην.

Ίδού πόσον κακόν αίτία γίνεται τό άπλοοστατον και άβλαβέστατον εκ πρώτης όψεως φαινόμενον σύστημα της προικοδοτήσεως. 'Αν ό αίών, εις όν ζώμεν είναι πραγματικώς αίών άναγεννήσεως και προόδου, ά; προσπαθήσωμεν ούν τοις άλλοις και τήν κηλίδα τούτων ν' απαλείψωμεν άπ' αυτού.

A. N. Δεσπίτας

Er Kudwariac.

ANDRÉ THEURIET

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ήπηρεεν εις τήν Σιβίλλην, εις τό προάστειον του Τριάνα, δεκαπενταετής παις όμορφίμενος Ζουανίτο ό Μαύρος. Ήτο όρρανό; πατήρ και μητήρ; είχε μεγαλώση ως χλίη άγρία εις τās ήδούς του Τριάνα, έκοιμάτο άλλοτε εις τό υπαιθρον, άλλοτε εις τινε σταύλον, έτρέφετο με ξυλοκέρατα ή με τηγανίτας εθνηκής και έζησκει διά να ζήση, χλίε δύο μικρά έπαγγέλματα, των όποιων τό καλλίτερον ήτο ή πώλησις προγραμμάτων εις τās ήρας των θεάτρων. Περά τας καταρακωμένα ένδύματά του, ήτο ώρατον παιδίον, με λάμποντας όφθαλμούς, στόμα μειδιών, κόμην ούλην, πρόσωπον ήλιοκαίε; δει ό και τόν ώνόμασαν Μαύρον. 'Αλλως τε είχε και όλίγον άθιγγανικόν αίμα εις τās φλέβας του, και όπω; οι άθιγγανοί, ήγάπα τήν άγυρτείαν και έτρελλαίετο διά τās ταυρομάχιας.

Τήν Μεγάλην Παρασκευήν, εξήντισε λυπημένος. Καθ' όλην τήν έβδομάδα των Παθών τά θεάτρα ήσαν κλειστά και μη δυναθείς να έξασκήση τό έπαγγέλμα του πωλητού προγραμμάτων, δέν είχε ούτε όβολόν εις τό θυλάκιον. Ή πτωχεία τή ήτο κατά τοςούτον μάλλον αισθητή, καθ' όσον τήν Κυριακήν του Πάσχα θά έλάμβανε χάρων μεγάλη ταυρομαχίας, με τόν Μαζντινην και Φρασκουέλον ως ταυρομάχους, και ως εκ του κενού του βελαντίου του, θά έστερείτο, άναγκαστικώς του άγαπητού του θεάματος. 'Απεράσιεν έν τούτοις να ζητήση τύχην άνά τās ήδούς της Σιβίλλης και άπ' ού προσυχηθεί εις

τήν Παρθένον της Έλπίδος, ήν τά μέγιστα έτίμα, ένίκαίε τά όλίγα άχουρα, τά όποια είχαν μένει εις τήν κόμην του και έσπυσε να εξέλθη του σταύλου, εις τόν όποτον είχε κοιμηθή.

Ή ήλιε; ήτο λαμπρά. Αί όδοί ήσαν πλήρεις άρουρών έλθόντων εις Σιβίλλην να παρευρεθώσιν εις τās λιτανείας των 'Αθελροτήτων. Διερχόμενος εκ της πλατείας των Ταύρων, ό Μαύρος είδε μακρην σειράν έρκατεχνών πολιορκούντων ήδη τό γκαρετό; τών είσιτηρίων και τούτο ήξήσε τήν θλίψιν του. 'Επί τίσσαρα; ώρας περιήλθε τήν όδόν Σιέρπες όσφραίνόμενος; τας τηγανίτας και τά κανιλωμένα πλακούντια του Πάσχα, ακολουθών τούς ταυρομάχους, οίτινες περιπάτουν πρό των καρνείων και εκκάρφων έντίς των μικρών των έπευδωτων και των στενών και βραχέων πανταλίων των. 'Εσπυσε τήν κεφαλήν του προσπαθών να εύρη έντιμόν τι μέσον να κερδίση περσίτας τινά; μάτην προσεκήσθη να συνειρησθή με τούς πωλητάς, οίτινες έρώναζον τά προγράμματα των λιτανειών με τά όνόματα των διαφόρων άθελροτήτων. 'Ολοι αθήσει; ήσαν καταλειμμένα και τόν ιδίωκον πανταχού. Τέλος, άπηθυκώς, με τήν κοιλίαν κενήν και τά νώτα έφημμέλια κυριολεκτικώς από τόν ήλον, έφθασεν εις τήν πλατείαν του Συνάγματος, όπου θά έσταμάτων αι λιτανείαι, και εύρώ; υπό τό περιστύλον της Αίθουσας των 'Αεροσέων γωνίαν τινε πλήρη σιακής, άπεφάσισε ν' αναπαυθή άναμένών τήν διάβασίν των.

«Ό κομώμενος γεματίζεις, και έλλείπει προγεύματος, ό Μαύρος έραγε καλόν τεμάχιον ύπνού. 'Αποκοιμήθη βαθύς, και ήτο πολύ ώραιος, άληθώς, εξηπλωμένος ως ήτο επί του λευκού μαρμαρού με τόν βραχιονα διπλωμένον υπό τήν μέλαιναν ούλην κεφαλήν του, με τά κλειστά βλέφαρά του και τās μακράς του όρρες, ήμιανέγγων τά χείλη του μειδιώντα και δεικνύοντα τούς μικρούς καταλεύκου; όδόντας του.

Έν ώ; εκ οιατό, ζεύγος περιηγητών διήλθε δύο νεά, σύζυγοι πιθανότατα, ζεύγος έρωτικόν, ώ; έράγιετο εκ του τρόπου δι' ού έκρατούντο από τούς βραχιονα.

— Κύτταξε λοιπόν πόσον είναι ώραιον αυτό τό χαμίλιον, ειπεν ό νεανίας εις τήν σύζυγον, τού

θεωρών μετά θαυμασμού τόν κοιμώμενον. Πόσον ή στάσις του είναι λαμπρά! Και ή άνοικτή αυτή χείρ θά έλεγε τις ότι άναμένει να πέση τι έντός κατά τόν ύπνον του . . .

— Ξαύρισε, επανέλαθεν ή νεαρά γυνή, να μία εκπληξις τήν όποιαν δυνάμεθα να κάμωμεν εις αυτό τό χαμίλιον; να του έίσωμεν εις τήν χείρα έν άργυρούν νόμισμα τό όποιον να εύρη έξυπνών . . .

Οι έρώτες είναι γενναϊόδωροι, 'Ο νεανίας έλαβεν από τό θυλάκιόν του έν πεντάφραγκον και τό έθηκεν ειπιθελώς έντός της άνοικτης χειρός, ήτις διά μηχανικής κινήσεως ήμικλεισθη επί τή θροσερβ του μετάλλου επαφή. Είτα, τό ζεύγος άπιμακρόνθη γελών.

«Ό Μαύρος εξηκολούθει να κοιμάται, και κοιμώμενος άνειρεύετο. 'Ανεύρετο ότι, επί κλίμακος, έριδόχρου, ή 'Αγνή Παρθένος της Έλπίδος; κατήχητο μέχρις αυτού. 'Εβρεν επί της κεφαλής της στεφανον κρινών και εις τās χείρας της ρόδα λευκά, και τώ έλεγε με γλυκειαν φωνήν:

— Ζουανίτο, ούδέποτε έληγημόνησε να με παρακαλής πρώϊαν και έσπείρας. . . Πρός τιμήν της άναστάσεως του υιού μου, θά σε άνταμείψω. . . Θά υπάγης εις τούς Ταύρους τήν Κυριακήν!

Ταυτοχρόνως, ή Παρθένος έτίνασεν εις τήν χείρα του Μαύρου, τά πέταλα των λευκων της ρόδου και πέπτον έκαστον φύλλον μετεβάλλετο εις άργυρούν νόμισμα. 'Ο Μαύρος ήσθάνετο τοςούτην χαράν, ώτε εξύπνησεν. 'Ετανύσθη και από τήν μίαν των χειρών του, ώ τό θαύματος! άργυρούν νόμισμα διέφυγε και έπεσε μετά μεταλλικού κρότου επί του μαρμαρού. . . Δέν έπίστευεν ούτε τά ότα του ούτε τούς όφθαλμούς του. 'Ελαβε τό νόμισμα, ώρατον άργυρούν νόμισμα πέντε πεισετών. 'Η παρθένος δέν τόν έτέλασε και θά έπηγαίεν εις τήν ταυρομαχίαν. Με έν πήδημα ήγέρθη και ήρχιτε να τρέχη πρός τήν πλατείαν των ταύρων.

«Οτι εκάρπιτε τήν γωνίαν της όδου 'Αγίου Παύλου, όλίγον έλειψε να συγκρουσθή με μίαν κόρην του προσατείου του Τριάνα, τήν όποιαν έγνωρίζεν από της παιδικής του ήλικίας και ή όποια άνομάζετο Τσάτα. Ήτο ώρα; και οι μεγάλοι μέλκνες όφθαλμοί της ήσαν πλήρεις δακρύων.

— Τι έχεις, Τσάτα ; τὴν ἠρώτησεν.
— Ἡ μήτέρα μου εἶνε ἀσθενής, ἀπεκρίθη ἐκείνη, καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν ἐκοιμήθην. Ὁ ἰατρός ἤλθε σήμερον τὸ πρωὶ καὶ διέταξεν ἱατρικὰ. Μετέβην εἰς τὸ φαρμακεῖον, ἀλλ' ὁ φαρμακοποιὸς τίποτε δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ δώσῃ μὲ πίστωσιν... Τί νὰ κάμω; "Αν ἀποθῆνῃ, θ' ἀποθάνω καὶ ἐγώ...

Ὁ Μαύρος ἔμεινε σκεπτικὸς πρὸς στιγμὴν, βυθίζων τὸ βλέμμα του εἰς τοὺς μέλανας ὄρθαλμούς τῆς Τσάτας· εἶτα, ἀποτόμως, λαμβάνων τὸ ἐκ θαύματος νόμισμα, τὸ ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς του φίλης:

— Ἰδού, nina mia (φίλη μου), εἶπε, λαβε αὐτὰ τὰ χρήματα. Μοῦ τὰ ἔδωκεν ἡ Παρθένος τῆς Ἑλπίδος καὶ ἡ Καλὴ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ δὲν θά θ μῶσῃ διὰ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον τὰ μεταχειρίζομαι.

Ἡ Τσάτα ἦτο τὸσον συγκινημένη, ὥστε οὕτε ἐσκέφθη νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἀλλ' ἔτρεξε, χωρὶς νὰ στραφῆ, εἰς τὸ φαρμακεῖον.

Ἦτο γεγραμμένον ἐπεὶ ὁ Μαύρος δὲν θά μετέβαιεν εἰς τὴν πρώτην ταυρομαχίαν. Ἰπάρχει ὁ μῶσος καὶ ἀνταμοιβὴ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ δὲν διήλθε κακῶς τὴν Κυριακὴν του. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ μήτηρ τῆς Τσάτας ἦτο καλλίτερα καὶ αὐτὴ ἤλθε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ζουανίτο εἰς τὸν σταῦλον. Εἶχε στολισθῆ καλῶς καὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων τοῦ Μαύρου, εἶχεν ἀγοράσῃ δύο ἑρυθρὰ ρόδα, τὰ ὅποια εἶχε καρφώσει εἰς τὴν μέλαιναν κόμην τῆς. Μετέβησαν ἀμφότεροι νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὰς ὄχλας τοῦ Γουαδαλουκουίδη-ρου, ὑπὸ τὰς ἠθισμένας πορτοκαλέας τῆς Ἀλαμέδας.

Τὸ ἔαρ εἶχε δώσῃ κάποιαν φλόγα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Τσάτας καὶ ἴσως ἐπίσης καὶ αἰσθημά τι τρυφερότερον συνίτευσεν εἰς τὴν λάμψιν των. Ὅταν εὐρέθησαν εἰς ἀπόκείραν τι μέρος σχηματιζόμενον ἀπὸ ὑψηλοῦς θάμνους μύρτων, ἡ κόρη ἔρριψεν ἀφρῆς τοὺς δύο βραχιονιάς τῆς περὶ τὸν λακμόν τοῦ Μαύρου καὶ τῷ εἶπεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης σημιουτυρίας:

— Te querido, companero ! (Σὲ ἀγαπῶ, σύν-φε !

Καί, ἐν ᾧ οἱ κώδωνες ἤχουν διὰ τὸ Πάσχα, τὰ δύο δεκαπενταετῆ παιδιά ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτον ἑρωτικὸν τῶν φιλία...

Σ. Σαριβαξεδάνης
Ἐργ. Χαλκῆ Ἀπρίλιος 1905.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Προφύλαξις ἀπὸ τῆς πυρκαϊᾶς

Πρὸς ἄμεινον πρόληψιν τῆς πυρκαϊᾶς καλὸν εἶναι ἐν ἐκάστη οἰκίᾳ νὰ φυλάττωνται δύο ἢ τρεῖς κἀβὶς πάντοτε ὑδατος· καλὸν εἶναι ἐπίσης νὰ ὑπάρχῃ καὶ μικρὰ ἀντίλα, τὴν ὅποιαν δύναται τις νὰ χρησιμοποιῇ ἐν ἀνάγκῃ.

Μετὰ τῶν κἀβων τοῦ ὑδατος δυνατόν νὰ φυλάττηται καὶ ἄλλος, πλήρης ἄμμου, τὴν ὅποιαν ρίπτομεν ἐπὶ τοῦ πυρός· τούτο εἶναι ἀποτελεσματικώτερον ἰσῶς ὅταν ἡ πυρκαϊὰ πρόερχεται ἐξ ἀναφλέξεως περιλαίου ἢ αἰοντινιμάτου.

Ἀπαραίτητον εἶναι πρὸς τούτους νὰ ὑπάρχωσι πρόχειρα ἐν ἐκάστη οἰκίᾳ χυδρὰ πανία, ὅπως περιτυλισσονται ἐν αὐτῶν ἐκείνοι, τῶν ὁποίων τὰ ἐνδύματα καίονται. Πρέπει ἐπίσης νὰ ὑπάρχῃ μία καλὴ μάγαιρα, φυλαττομένη ἐντός δερματίνης θήκης· ἐν αὐτῆς δυνάμει νὰ καταβιβάζωμεν παραπετάσματα καὶ τὰ τοιαῦτα εὐθὺς ἅμα τὸ πῦρ ἐκραγῆ.

Πρὸς κατάσβεσιν τοῦ πυρός ἀπεδείχθη γρη῏σιμον καὶ τὸ γάλα· ἀλλὰ τοῦτο βεβίως δύναται νὰ χρησιμεύῃ μόνον ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκρήξεως. Καλὸν εἶναι ἐπίσης νὰ φυλάττωνται ἐν ἐκάστῳ δωματίῳ καὶ φαλαί τινες ἄμμωνίας καλῶς κεκλεισμέναι· ταύτας ρίπτομεν ἐπὶ τοῦ πυρός, ἅμα τούτο ἐκραγῆ, τὸ δὲ εἰς αὐτῶν ἐκχυόμενον ἀέριον εἶχε τὴν ἐξό-τητα νὰ σβύνη τὸ πῦρ.

Οἱ στρόγγυες καὶ τὰ κλειθρα τῶν θυρῶν ἀνάγκη νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε εἰς καλὴν κατάστασιν οὕτως ὥστε εὐκόλως ν' ἀνοίγωνται ἐν περιπτώσει κινδύνου· ἐπίσης εἰ καὶ τὰ παρθύρα πρέπει καὶ ἔξωθεν εὐκολώτατα ν' ἀνοίγωνται.

Ἐὰν συμβῆ ν' ἀναφλέξῃσι τὰ ἐνδύματά τινος, οὐδὲν ἄλλο μέσον εἶναι τελεσφόρον ἢ τὸ νὰ ἐξαπλώσωμεν κατὰ γῆς τὸν κείσμενον, νὰ περιτυλίξωμεν αὐτὸν ἐντός χυδρῶν καὶ βαρέος ὑφάσματος ἢ τέμπλης· καὶ νὰ τὸν πέλωμεν ἰσοχυρῶς οὕτως ὥστε νὰ ἐκπέσωμεν τὴν περὶ αὐτὸν κυκλοφορίαν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἢ καὶ δι' ἄμμου, τὴν ὅποιαν χύνομεν ἀφθονῶς ἐπὶ τῶν φλογῶν, δυνάμεθα νὰ σβύσωμεν καὶ τὴν ἀνατραπέσαν ἢ ἄλλως ἀναφλεγέσαν λυγίαν, οὐδέποτε δὲ δι' ὑδατος, τὸ ὅποιον διασκορπίζει τὰς φλόγας ἀνευ ἀποτελέσματος.

Κακὴ συνήθεια εἶναι τὸ νὰ ρίπντωνται πορταὶ καὶ ταμάκια γὰς τοῦ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους. Εἰς τὴν συνήθειαν ταύτην τῶν καπνιστῶν ὀφείλονται αἱ πλείστοι πυρκαϊαί.

Μείστην προσχὴν ἐπίσης ἀπαιτεῖ ἡ γρη῏σι τοῦ ἀεριοφωτος, τὸ ὅποιον ἀναφλέγεται εὐθὺς ἅμα ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ φλόγας· διὰ τούτο οἱ στρόγγυες τῶν σωλήνων πρέπει νὰ μένωσι κλειστοὶ ὅταν δὲν ἦναι ἀνηγμένα ἢ λυγία, διότι ἐν θύμῳ πυρεῖν ἐὰν ἀνάψῃ τις ἐντός δωματίου κεκλεισμένου ἐν τῷ ὅποιῳ ἐληθμονήθη ἀνεκτίς ὁ σωλὴν τοῦ ἀεριοφωτός. Τρομερὰ ἐπέχεται ἐκ τούτου ἐκρηξίς.

Τὸ πρῶτον ὄμμα, ὅπερ ὀφείλομεν νὰ μὴ λησμονώμεν ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, εἶναι ὅτι ἐὰν κρέπει ν' ἀρνησώμεθα ἔρμια τοῦ τρύμου, ἀλλὰ μετὰ γῆς δειότης, ἀταραξίας νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς καταστολὴν τοῦ πυρός.

Ἀγλαΐα Πρεβεζιῶτου.

ΠΑΝΤΕΛΑΚΗΣ ΕΦΕΝΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Μετὰ κόλλῃς τῆς λύπης ἀναγράφωμεν τὸν ἀρεῖ ἐπισωμ-βάντα θάνατον τοῦ ἐκ τῶν λογοκριτῶν τοῦ ἐγγυητοῦ τύπου Παντελάκη Ἐφέντη Μιχαηλίδου, ὁστις ἐπιστέρει διὰ τῆς καινῆς ταύτης λυγρᾶς κατὰ κλειδὸς μακροχρόνιον στά-διον ελλεικνυθῶς καὶ πλήρους ζήλου ὑπερησίας εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Τύπου, καθ' ὃ ὁ μακαρίτης κατέκτησε διὰ τε τῆς ἐπιζήλου μορφώσεως καὶ τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν αὐτοῦ προσόντων τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν. Τῷ ζεμνήστῳ ἀνδρὶ εὐχόμεθα γλυκεῖαν τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν εἰς τὰς σπῆγὰς τῶν αἰθίων θαυμάτων.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στυλιανοῦ Γ. Σπεράντσας. Συμφορῶναις. Συλλογὴ ποιημάτων· Βγχαίρειος· εἶχον ἀνεγγίλει ὡς προσῆχῃ τὴν εἰς τὸν τοῦχος· ἔδωκεν συλλογῆς ποιημάτων τοῦ νεαροῦ μουσικολοῦ κρητοῦ καὶ ἐνὲς τῶν ἀρίστων ἡμῶν συνεργῶν ἐν τε τῇ Βοσπορίδι καὶ ταῖς Ἀναμνήσεσι κ. Στυλ. Σπεράντσας. Τὰ τάλαντα ντῷ ἡρωικῶν τῆς μάγου Ἰωνίδος ἀκτῆς ἀνοδοῦ, ἐγκλεῖον ἐν ἐκωτῷ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς ποιήσεως, τῆς γνησίας ἀπορροσῆς· ἐκ τῆς καρδίας καὶ τῆς ἀνθρώπου φαντασίας, τῆς ἀπεχούτης κίση· ἐπιτηδεύσεως καὶ ἐκείσεως ἰδῶν ἢ ὕρου, τῆς ἐμπεπληγμένης τοῦ ἠθικῶς κινηθέντος· ἐκείνου ὕρου, τοῦ μαρτυροῦντος ὁ πῆρεχέλλου τοῦ αἰσθηματος τῆς ἀρμονίας· ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ποιητοῦ, ἔχει ἄρχει ὕρας παρκαίγει ἔργα οὐλί· μόνον παρῆχοντα πᾶς ἀρίστα· ἐλπίας περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ποι-

ητοῦ, ἀλλὰ καὶ δυνάμενα ἦδη νὰ κοσμήσωσιν ὡς γλαφυρὸν ἀνθρα τὸν στεῖρον καὶ ψαλακρὸν δυστυχῶς σύγχρονον Παρνασσόμας. Τὸ ἔρμα τῆς τυφλῆς δημοσιουθῆν ἐρέτος ἐν ταῖς Ἀναμνήσεσι, τὰ λουλοῦδια, τὰ παρμαῦδια, ἡ πρώτη ἀγάπη, εἶναι ἐκ τῶν ὑφαίστερων τῆς συλλογῆς του, δι' ἣν συγχάιροντες αὐτῷ ἐκ ψυχῆς, δημοσιουθῆν ἐνὰ ἄλλη στήλῃ ἐν τῶν ὑφαίστερων αὐτῆς τεμαχίω.

Τραγοῦδια συλλογῆ ποιημάτων ὑπὸ Ἀμητηρίου

Σ. Παπαδοπούλου (Γυμναστοῦ). Ἐπίσης ἐκείτοι προσεχῶς εἰς τοῦχος συλλογῆν προῖντων τῆς ἀνθρώπου αὐτοῦ μούτης ἔτερος ἐκ τῶν ἀρίστων ἡμῶν συνεργῶν, ὁ κ. Διμ. Παπαδόπουλος, γνωστότατος εἰς τὴν φιλολογικὴν ἡμῶν κόσμον ὑπὸ τὰ ψευδώνυμον Γυμναστοῦ. Τὰ ἐρέτος ἐν ταῖς Ἀναμνήσεσι ἡμῶν δημοσιουθῆν ποιήματα ἡ ἔρμα καὶ ἡ ἴβια καὶ ὁ χάρος, ἔργα βαθείας ποιητικῆς συλλήψεως καὶ ἐννίας, ὑπομνηστικῶν τῶ δημοσίου, ὅπως καὶ αὐτῆς παρῆχοντες αὐτῷ δεῖγμα τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ τυλάντου. Ὅθεν μετὰ πολλῆς βεβίως χαρᾶς· ἔδοι οἱ φίλοι τῶν γραμμάτων θά ἴδωσι τὴν συλλογὴν αὐτοῦ, ἣτις ἀναμφιβόλως θ' ἀποτελῇ ὄρατον ἀπόκτημα διὰ τὴν σύγχρονον φιλολογίαν.

ΤΕΛΕΤΑΙ

Ἐπέτειος Φιλοπότῳ Ἀδελφότητος Κυριῶν· Μετὰ τῆς συνήθους σεμνοπραποῦς καὶ ἐπιθετικῆς ἐπιλότῃς ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ ἐπέτειος ἐρητῆ τῆς ἐν τῷ Πέραν Φιλοπότῳ Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, συγκεντρώσεως τῶ ἀνθῆς τῆς ἡμετέρας κοινωνίας ὑπὸ τοὺς ἐρυθροῦς πλανήτιους ὄθλους, ὅρ' οὖς τοσοῦτον εὐεργετικῶς καὶ εὐγενῶς τελετῆται ἡ ἐθοπεῖα ὑπὸ τῶν ἀβοτῶρων τῆς πόλεως δεσποινῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς εὐγενεστάτης κ. Φρ. Ζαρίφη. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Γεν γραμματείας κ. Ἐβλένης Παινεραμῆ ἀπαγγελλέσαν λογοδοσίαν, εἰς τὸ γεμαρὸν σωματεῖον τὸ τοσοῦτος ἀρμόδιον τίτλου· ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τῆς κοινωνίας ἔπαξ ἔτι ἐπηγυθῆσαν ἔπαντες μακρὰν καὶ αἰσίαν σταδιοδρόμιον· ἐκ' ἀγαθῶ τῶν δυστυχῶν ἡμῶν ἀδελφῶν, συνεννεῖεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν εὐχὰς συγχάιροντες ἀποκαρδίας, τῷ τε εὐγενῇ διοικητικῷ συμβουλῳ καὶ τῇ ἀκαμάτῳ αὐτοῦ διευθυντῇ ἐρετίμῳ Κτ. Εὐφροσύνῃ Μαυρίδου.

Τελετῇ κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου Πέραν. Ἐπίσης μετὰ κόλλῃς τῆς ἐπιθετικῆς ἐπιστραγγίσεως τὰς γραπτὰς καὶ προφορικὰς ἐξετάσεις τῆς ληξιάσης ἡδῆ σχολικῆς

περίοδου ετελείσθη ἡ ἐπιτηδεὶς τοῦ Κεντρικοῦ Παιδαγωγικοῦ τῆς Κοινότητος Πέλλαν, τοῦ ἀπὸ μακρῆς σειράς ἐτῶν πάλιν εὐδοκίμως διαυθινομένου ὑπὸ τῆς σεβαστῆς κ. Ἐλένης Καλογορέζ. Τὴν τελετὴν εὐμήνησαν ὡς πάντοτε μεγάλην σπουρὴν πλήθους, ἐν ᾗ διεκρίνοντο πλείστα ἐπιφανῆ προσωπικότητες, ἐγκαθίστασι συγκαταστήσει τῆ ἀκαδημία διευθυντρί, εἰς τὴν καὶ ἡμεῖς εὐχόμεθα μετὰρ ἔτι τὴν τούτων ἐπωρελή διὰ τὸ φῶλον μας δρῶσιν.

Ἑπαξία ἀεικρίσις. Ἀσμένιος ἀναγράφον πάλιν ἐπαξίως ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Αὐτῆς κ. Κυβερνήσεως παραστρεθεῖσαν τιμητικὴν διάκρισιν εἰς ὁμογενεῖ ἀπολαύοντα τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως, τὸν γνωστὸν καλλιγέτην τῆς γαλλικῆς κ. Σπ. Σπυριδωνίδην Ἐφέντην, διὰ τῆς ἀπονέμει τῶ βαθμοῦ Σανιέ β'. τάξεως. Συγγαίροντες ἀπὸ καρδίας τὸ ἀξιότιμον τοῦτο τῆς κοινότητος ἡμεῖς μέλος διὰ τὴν ἀκαίαν ἀμείβουσαν αὐτὸν πολύτιμον ταύτης βράβευσιν, εὐχόμεθα ὅπως τύχη καὶ ἄλλων ἀνωτέρων ἔτι τοιοῦτων.

Ὁ κώνωψ ἐν τῇ τραγωδίᾳ. Ὁ ἥθοποιός Πελλὲν Μενιὲ ἐπαίξει ποτε δρᾶμά τι, ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐφρονέυετο ἔρνε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ὀδύρου ἐπὶ μακρὴν μέχρη τέλους τῆς πράξεως.

Ὁ καλλιτέχνης ἔπεσε φυσικώτατα καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἔμμενον ἀπνους, ἐπιβίβων συνίθως μετ' ἰδίαούσης ἐπιτυχίας εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δράματος, ὅτε αἰζνης ἠσθάνθη δῆλν κνισμὸν εἰς τὸ γατροκνήμιον.

Ὡς εἰκὸς ἀντέταξε στωικότητα καὶ ὑπομονήν, καίτοι μεγάλας ὑπέφερεν. Ἄλλ' ὁ κνισμὸς γῆθεν ἀφώρητως καὶ ὁ Μενιὲ θὰ ἔβλεπε τὸ πᾶν ἔνα δυνήθη νὰ ἔσειθῃ. Ἄλλὰ πῶς ; . . .

Τὴν στιγμήν ἐκείνην διήρχετο πλησίον του φιλοσοφικόν τι πρόσωπον τοῦ δράματος, ὅπερ θεκνύον αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου ἐμνολόγει φιλοσοφικῶς :

— Ὁμοῖοι ! . . . Τί εἶναι ὁ θάνατος ! . . . πρὸ ὀλίγου εἶσι ὁ ἄνθρωπον ὁδοῦ ἤτο πλήρης νεότητος καὶ ζωῆς. Καὶ ἤδη ! ἤδη καίτοι διὰ παντός ἄπνους καὶ ἀκνιότης !

— Στάσου ἐμπρός μου ! τῷ φθουρίζει ὁ Μενιὲ πρέπει ἀφεύκτως ἐν ζῴῳ εἰς τὴν κνήμην . . .

Ἄλλ' ὁ μονολογῶν συνάδελφος ἤτο φθινερὸς, συνάδελφος, ὅστις εὐχαρίστως θὰ τον ἐβλεπεν ἀποτυχόντα εἰς τὸ σῆμα σμμεῖον τῆς ἐξήχου ἐπιτυχίας του καὶ ἐπομένως πᾶν ἄλλο ἐσκέπηθῃ ἢ νὰ ὑπακούσῃ· ἀλλὰ τὸ θανάτον, προσέθηκεν ἐκ τοῦ προχείρου, τοῖς ἴσιν ἐκείτην λέγειν.

— Φεῦ ! οὐδεὶς, οὐδεὶς πλέον θὰ δυνήθη ν' ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸ πτώμα τούτο ! δὲν θὰ κινήθη ἐντεῦθεν, εἰ μὴ μόνον ἂν συμβῇ θαῦμα.

Ἄλλ' ἔξαλλος πλέον ἐκ τοῦ κνισμοῦ ὁ Πελλὲν Μενιὲ λησμονῶν καὶ σκηρὴν καὶ ἀκρατήριον ἐν τῇ ἐκνευριστικῇ βασιάνῳ, ἀνακηρὸν καὶ ἀρχίζει νὰ ξέτηται λυσσώδως δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

— Θεὸς ! ἰδοῦ ! ἰδοῦ ! τὸ θαῦμα συνίθη, ἀνακράζει ἐτοίμως ὁ συνάδελφος, ἐνῶ ὅλον τὸ θέατρον ἀντήγει ἐκ τῶν καυχασμῶν τοῦ ἀκρατηρίου.

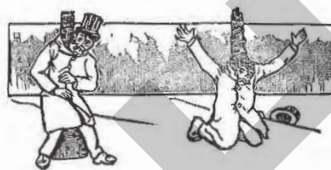
Ὁ Πελλὲν Μενιὲ ἀπηνήθη ἔκτοτε τὸ δρᾶμα τούτου, ὅπερ τὸν ἐδόξασε . . . διττῶς.

Παρά τὸν φανὸν τοῦ ἀερίφωτος

1) Ὁμοῖοι πῶς ἔπειτα λέγεται παραπάνω ἀπόψε. Ἄλλὰ δὲν περᾶζει, δὲν μέθυσα.

2) Ἄ· βίβω τὸ παλτό μου. Ἀρχίζει νὰ κάμνην κνῶς

3) Αἰ ! αἰ ! ποὺς εἶσαι ἀδελφεῖ ; ἀφῆτέ με λοιπόν νὰ κομπώσω τὸ παλτό μου καλῆ ἄσπεύτης καὶ αὐτῆ ! . .

4) Ἀφῆτέ με . . . ἀφῆτέ με ! Ἀχ ! ἄ ! με ἐπῆσαν ! . . . θὰ με σκοτώσουσι, βοήθειαι !

Ἐνας ἄνθρωπος, κωμῆς ὢν, προσεπάθει νὰ κρατήσῃ μυστικὸν ἀπὸ τοῦ φίλου καὶ τοῦ γνωστοῦ τὸ δυστύχημά του αὐτοῦ. Μίαν ἡμέραν ἕνας φίλος του διαρχόμενος κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ κωμοῦ, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐβρίσκατο εἰς τὸ παράθυρον καὶ θέλων νὰ περιπαλῆ με αὐτὸν τοῦ κάμνει πρῶτον σημεῖον με τὸν δάκτυλόν του διὰ νὰ τοῦ προσεκύσῃ τὴν προσοχὴν καὶ ἔπειτα ἤνιψε πάρα πολὺ τὸ στόμα του προσποιούμενος ὅτι φωνάζει δυνατὰ, χωρὶς ὅμως νὰ βγάλῃ τοιμουδιά.

— Τότε ὁ κωμῆς γὰρ νὰ μὴ φανῆ ὅτι δὲν ἤκουσε τοῦ εἶπε με θυμόν :

— Βρὲ σὺ τί σὲ βλάζεις τόσον δυνατὰ ; ἢ μήπως νομίζεις ὅτι δὲν σε ἀκούω ; . .

ΚΟΡΝΗΘΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

καὶ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΟΥ

ΔΙ' ἈΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ἡμερολόγιον τοῦ 1905. Ἔτος 7ον.

Ἐξῆλθεν ἄρι τῶν πισωτέρων τὸ 7ον ἔτος τοῦ ὑπὸ τῶν διευθυντῶν τῆς « Βοσπορίδος » ἐκδομένου φιλολογικοῦ, καὶ εὐγενικοῦ ἡμερολογίου, αἰ « Ἀναμνήσεις ». Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, τὸ μόνον ἐν Ἀνατολῇ βιβλίον, ὅπερ ἀριμετῆ κατὰ χιλιάδας τοῦ συστροφῆτος καὶ ἀναγνώστου, ἀπὸ ἐτῶν ἤδη κατέκτησε τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ ἔθνος τοῦ δημοσίου χάρις εἰς τὴν πλουσίαν καὶ λημπρὰν ἕλην, ἣν ἐκάσποτε συγκεντρῶν.

Ἔθεν καὶ ἐφέτω δὲν ὑστεροῦσιν εἰς τὰς 250 περίπου σελίδας αὐτοῦ ὅτε αἰ πολλὰί ἀξίαι λόγου μελέται καὶ πραγματεῖαι κοινωνικαὶ τε καὶ ἐπιστημονικαί, ὅσπερ τὰ χαρίεστατα ἐπιγῆματα, ὅτε αἰ ἀφαιρῆται κινήσεις, ὅτε τὸ πλῆθος τῶν εὐτραπέλων, ὅσοι γράμματα ἔπαντα ὑπὸ διαπερῶν καὶ ἀνεγνωρισμένων καλλίσμων, τῶν τε ἐν Ἀθῆναις, τῶν ἐν ταῦθα καὶ τῶν ἀπνευχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ λόγιου καὶ συνοδεύμενα ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων.

Ἡ ἐκδοσις ἐγένετο εἰς δύο καταγχορίας· ἤτοι εἰς τὴν πολυτιμὴν καὶ εἰς τὴν κοινὴν, [περιεχούσας ἀμφοτέρως,

χαρτόδετα μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου καὶ χρυσοῦται τεύχη, ἅτινα πάντα διακρίνει ἔκτακτος τυπογραφικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ φιλοκαλία.

Αἱ Ἀναμνήσεις τοῦ 1905 εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς « Βοσπορίδος » τιμῶνται :

τῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως ἐνταῦθα.	
ἄδειον γρ.	5
καλλιτ. χαρτῶδ.	8
χρυσῶδ.	12
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.	
ἄδειον γρ.	6
καλλιτ. χαρτῶδ.	9
χρυσῶδ.	13

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.	
ἄδειον φρ.	4 1/2
καλλιτ.	2
χρυσῶδ.	3

τῆς πολυτελεῖς ἐκδόσεως	
ἄδειον ἐνταῦθα γρ. ἀργ.	10
» ἐν ταῖς ἐπαρχ.	» 11
» ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.	3

καλλιτ. χαρτῶδ. ἐνταῦθα	γρ. ἀργ.	15	
» » ἐν ταῖς ἐπαρχ.	» »	19	
» » ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.	» »	4	
χρυσῶδων ἐνταῦθα		γρ. ἀρ.	20
» » ἐν ταῖς ἐπαρχ.	» »	21	
» » ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.	» »	5	

ΚΟΡΝΗΘΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ (ΠΑΠΥΡΟΣ)

συλλογὴ ποιημάτων τυχόντων τοῦ διαφίνου στερῆ, νου ἐν τῷ κατὰ Μαῖον 1902 κριθέντι ποιητικῷ διαγωνισμῶσι τοῦ ἐν Σμύρῃ Πανελληνίου Συλλόγου.

Τὸ τεύχος καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον ἐν Ἀθῆναις καὶ φέρων ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τὴν εἰκόνα τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ, ἀφιερῶν δὲ εἰς τὴν εὐγενεστάτην Δαδ Χιονίαν τιμᾶται ἐνταῦθα ἄδειον γρ. 5

» καλλιτεχν.	»	5
» χρυσοῦδων	»	12
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἄδειον	»	6
» καλλιτεχν.	»	9
» χρυσοῦδων	»	13
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἄδειον φρ.	γρ	4 1/2
» καλλιτεχν.	»	2
» χρυσοῦδων	»	3

Εὐρίσκονται μόνον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς « Βοσπορίδος ».

Τύκ. ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΥ Γουρνού-Χάν ἄριθ. 8